

ภาคเปลี่ยนจวิน

พบบุรุษที่รับมือยากผู้หนึ่งที่ประตยมโลก เหลียนจวินคิดว่านี่เป็น
โอกาสในการประลองปัญญา จะได้เลื่อนขั้นจากเจ้าหน้าที่ชั่วคราว
เป็นเจ้าหน้าที่ประจำหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ครั้งนี้
รูปโฉมแพ่ไปแต่แรกแล้ว ดูบายจะแพ่อีกฝ่ายไม่ได้เป็นอันขาด
เขาคิดเช่นนั้น

7

ฮือ...

เสียงร้องไห้คร่ำครวญดังต่อเนื่องไม่หยุด ทั้งบุรุษ สตรี เด็กเล็ก
คนชรา ลมหยินหนาวเย็นพัดกรูกรียว พาให้เสียงสะอื้นเศร้าวังเวง
อย่างแผ่วเบาดังไปทั่วทุกซอกมุม

ฟ้าดินมีตสนิทไร้จุดสิ้นสุดจนยื่นมือออกไปก็มองไม่เห็นนิ้วทั้งห้า
เสียงขับขานบทเพลงแผ่วอ่อนเลือนรางของภูตผีปีศาจลอยมาจากผิวน้ำ
ที่ไหลเอื่อย ฟ้าดินอบอวลไปด้วยกลิ่นเหม็นคาวจางๆ คล้ายกลิ่นศพเน่า
หลังฝนตก

ภูตน้อยครวญเพลงพลางปฏิบัติหน้าที่ของตน โช้เหล็กถูกลากไป
บนพื้น วิญญาณที่ล่องลับข้ามสะพาน ทางน้ำพุเหลือง* ในโลกด้านล่าง
มีตมิดเจียบังนเหมือนเช่นเคย ทันใดนั้นก็ม็เสียงร้องเรียกสูงๆ ต่ำๆ

* ทางน้ำพุเหลือง (หวงเจี๋ยน) หมายถึงทางน้ำใต้ดิน หรืออีกนัยหนึ่งคือยมโลก

แหวกฝ่าความมืดมนหนักอึ้งระหว่างฟ้าดินเข้ามา

"เหลียนจวิน!"

"มาแล้ว! มาแล้ว!"

แสงสีน้ำเงินสลัววางเปล่งประกายขึ้นตรงมุมหนึ่ง ส่องให้เห็นเด็กหนุ่มหน้าตาหมัดจุดผู้หนึ่งอย่างชัดเจน เด็กหนุ่มผู้นี้ลากสายรัดเอวเส้นบางยาว สวมเสื้อคลุมผ้าแพรสีขาวเรียบริ้วพลางเอ่ยถามไม่หยุด "เรียบริ้วหรือยัง เรียบริ้วหรือยัง"

"เรียบริ้วแล้ว เหลียนจวินสวมใส่อาภรณ์งดงาม เปี่ยมด้วยความสง่าผ่าเผย เทียบได้กับปัญญาชนที่สุภาพทรงภูมิในวงเฉา* บนแดนมนุษย์เลยทีเดียวน" ภูตน้อยในมุมมืดประจบสอพลอ

เด็กหนุ่มได้ยินดังนั้นก็รีบพุ่งปราดไปยังตำแหน่งหนึ่งตรงสุดปลายทางอย่างรวดเร็วโดยไม่มีเวลาได้กระหึ่มใจ ความเย็นที่ปะทะไบหน้าเจือด้วยไอหยินที่เขาคุ้นชินนานแล้ว เขาวิ่งออกจากประตูผีโดยไว ก่อนจะมาถึงจุดเชื่อมต่อแดนคนเป็นและแดนคนตายอย่างรวดเร็วปานพายุฝน

ผีเท้าพลันชะงัก สายตาเขาหยุดอยู่ที่บุรุษหนุ่มเพียงหนึ่งเดียวตรงประตูยมโลก

บุรุษหนุ่มผู้นั้นอายุประมาณยี่สิบหกลยี่สิบเจ็ด เรือนผมดำสนิทดูน้ำหนึ่ม คิ้วตางดงามตามธรรมชาติจนดูคล้ายปีศาจ เขาสวมเสื้อยาวสีดำปักลายเมฆาสีเข้ม สายรัดเอวที่ผูกรอบเอวก็นับเน้นให้เห็นความดงามของเรือนร่างมากยิ่งขึ้น พาให้ดูเหมือนปีศาจบุปผาในวสันตฤดู

* 'หวงเฉา' หรือชื่อเต็มว่า 'ต้าชิงหวงเฉา' เป็นดินแดนสมมติ

ที่ดึงดูดความสนใจของผู้คน

แค่เขายืนนิ่งอยู่ตรงนั้น เหลียนจวินก็รู้สึกสั่นสะท้านไปทั้งร่างแล้ว
 เหลียนจวินใจลอยเล็กน้อย หลังจากหลุมตกลงคว่ำหนึ่งก็ซ้อนตาคืน
 มองสำรวจเขาอย่างเปิดเผย... แทนที่จะกล่าววามองสำรวจ มีผู้กล่าวว่า
 ของสวยงามใครๆ ก็อยากจะชื่นชม บุรุษผู้นี้มีรูปร่างงามล้ำเลิศ ไม่ว่าผู้ใด
 หากจ้องมองเขาให้นานสักหน่อยจะพบว่าภายใต้เสน่ห์หล่อใจคนนั้น
 แฝงไว้ด้วยกลิ่นอายยามเช้าของวันตฤตฤอันอบอุ่นประหนึ่งก้อนหยก

รูปร่างของคนผู้นี้ต้องตาเขาเสียเหลือเกิน ด้วยเหตุที่ต้องตานี้เอง
 จึงมีความสามารถปล่อยให้เขาอยู่ที่นี้ได้ เหลียนจวินยกมุมปาก ก้าวไปข้างหน้า
 ด้วยท่วงทีสง่าผ่าเผยและตะโกนด้วยน้ำเสียงใสกังวานเป็นที่สุด

"พี่ชายคือหนานกงหล่างหรือ"

บุรุษหนุ่มหันใบหน้าด้านข้างมาช้าๆ ดวงตากลอกไปมา ก่อนจะ
 หยุดอยู่ที่ลูกไฟสีทั้งห้าลูกที่ล้อมรอบตัวเหลียนจวินอยู่โดยไม่แสดง
 อาการตื่นตกใจแม้แต่น้อย จากนั้นก็ค่อยเลือนหายตาไปที่ใบหน้า
 เด็กหนุ่ม

"พี่ชายคือหนานกงหล่างใช่หรือไม่" คราวนี้ลดเสียงลงเล็กน้อย
 เจือความเกรงใจอยู่หน่อยๆ แฝงแววอันวอนของผู้เป็นรองนิดๆ

นัยน์ตาของบุรุษหนุ่มไม่มีประกายแม้แต่น้อยขณะเอ่ยถามเสียงเนิบ
 "เข้ามาถึงปรภพโลกกลางแล้วหรือ"

"ที่แห่งนี้คือปรภพโลกกลาง แต่ว่า..."

"เช่นนั้นข้าตายแล้วหรือ" เสียงของชายหนุ่มไร้ซึ่งความทุกข์ไร้ซึ่ง
 ความสุข ทั้งไม่ตกใจและไม่โกรธแค้น

"เรื่องนี้...จะให้พูดก็ยาว..."

"คนเราตายไปต้องมีมพุดหัววัวหน้าม้า* มาคุมตัวมิใช่หรือ ข้าก็ควรจะข้ามสะพานไฉ่เหอ** มิใช่หรือ แล้วเจ้าเป็นใคร"

"ข้า?" เหลียนจวินเงยหน้ายิ้มดอก ประสานมือแล้วกล่าว "ผู้น้อย เหลียนจวิน รับผิดชอบ...รับผิดชอบวิญญานของคนที่ยังไม่ตาย"

"วิญญานของคนที่ยังไม่ตาย?" สีหน้าราบเรียบของเขาเปลี่ยนไปเล็กน้อย "ช่วยพูดให้กระจ่าง"

เหลียนจวินจดจ้องความงามตามธรรมชาติของปีศาจบุปผาอีกหลายที่ด้วยความโลภ ก่อนจะอธิบายอย่างละเอียด

"คนที่เห็นข้าในโลกกลางก็หมายความว่าชะตาของคนผู้นั้นยังไม่ถึงฆาต ที่นี่คือประตูยมโลก จะอยู่หรือตายตัดสินกันที่นี่ คนที่ยังมีชีวิตอยู่จะต้องกลับสู่แดนมนุษย์ตรงนี้ คนที่ตายไปแล้วก็ต้องเข้าสู่ประตูผีจากตรงนี้ นานางกลาง อายุขัยของท่านก็ยังไม่หมด ท่านสามารถกลับไปได้"

นานางกลางไม่ตอบ นัยน์ตาดำสนิทค่อยๆ อึมครึมหนักอึ้งขึ้นทีละนิด

เหลียนจวินพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนเป็นมิตร "คนที่มาอยู่ที่นี้พอได้ยืนยันว่าสามารถกลับสู่แดนมนุษย์ได้ ส่วนใหญ่ก็ล้วนดีใจทั้งนั้น ท่าน...กลับไปเถอะ อายุขัยของท่านยังไม่หมด ไม่อาจอยู่ที่นี้ได้จริงๆ"

* ยมพุดหัววัวหน้าม้า คือยมพุดสองตนผู้รับใช้อยู่ข้างกายพญามโหนกรตามคติความเชื่อแบบจีน ทั้งสองมีรูปร่างเหมือนคนแต่ตนหนึ่งมีหัวเป็นวัว อีกตนหนึ่งมีหัวเป็นม้า

** สะพานไฉ่เหอ หรือสะพานอินจัน คือสะพานข้ามภพที่เชื่อมแดนสวรรค์ มนุษย์ และนรกตามความเชื่อของพุทธศาสนาในภพมหายาน คนที่ตายไปจะต้องข้ามสะพานนี้ เมื่อข้ามสะพานไปแล้วจะพบยายเม็งคอยยื่นน้ำแกงลิ้มรักให้ดื่มเพื่อลบล้างความทรงจำในอดีตชาติก่อนไปเกิดใหม่

นี่เป็นการเข้างานวันแรก ได้โปรดเถอะ อย่าทำให้ข้าต้องล้มเหลวเลย

"ข้าถูกคนพันบาดเจ็บสาหัสและสิ้นใจตาย เช่นนี้ก็ยังไม่นับว่าตายอีกหรือ" เสียงของเขาราบเรียบไร้ท่วงทำนอง

เหลียนจวินฟังแล้วก็ก่นขวัญผวา คนผู้นี้ใจดำเรื่องราว 'ก่อนตาย' ได้อย่างแม่นยำ ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ

"อายุขัยของท่านยังไม่สิ้น แล้วจะสิ้นใจตายได้อย่างไรกัน"

"ในเมื่ออายุขัยยังไม่สิ้น แล้วเข้ามาอยู่ที่นี้ได้เช่นไรกัน"

"นั่นเป็นเพราะปณิธานในใจชักนำท่านมา ที่นี่คือประตูยมโลก เอาไว้ป้องกันมนุษย์ที่จิตใจตายไปแล้วทว่าร่างกายกลับยังไม่ตาย เช่นท่านนี่ละ หนานกงหล่าง ท่านก็รีบกลับไปเถอะ"

หนานกงหล่างสืบท่าเข้าไปหาอีกฝ่ายก้าวหนึ่ง ดวงตาแอบยิ้ม อารมณ์คลุ้มคลั่งไม่สิ้นสุดมากขึ้นเรื่อยๆ ริมฝีปากบางคล้ายดั่งทาชาด ก็เผยออกเล็กน้อย ขณะเอ่ยถามเสียงเย็น

"หากข้าไม่กลับไป จะถือว่าข้าตายแล้วได้หรือไม่"

เหลียนจวินหัวเราะพลางตอบเสียงขุ่น "หากคนที่อายุขัยยังไม่สิ้น ล้วนตั้งมั่นเยี่ยงท่าน วิญญาณในตำหนักพญายมมีต้องสิ้นออกมาแล้วหรือ ข้าบอกแล้วว่าอายุขัยของท่านยังไม่หมด หากท่านยืนกรานจะอยู่ต่อ ข้ายอมมีหนทางที่จะส่งท่านกลับไป"

หนานกงหล่างจับจ้องเขานิ่ง จ้องจนเหลียนจวินรู้สึกเย็นวาบที่แผ่นหลัง ขณะที่หนานกงหล่างกำลังจะเอ่ยปากโน้มน้าว ฉับพลัน สายตาของเขาก็มองข้ามไปด้านหลังของเหลียนจวิน

ด้านหลังนั่นคือประตูผี

เหลียนจวินลอบอุทานว่าแยءแล้ว เขาหยิบกล่องอันเล็กออกมา แล้วเอ่ยเสียงหนัก "หนานกงหล่าง การอดทนมีชีวิตอยู่ต่อไปย่อมดีกว่า การตาย ไม่ว่าจะผ่านเรื่องราวมากน้อยเพียงใด เจ็บปวดมาแล้ว ก็ครั้ง เกลียดแค้นผู้คนมาแล้วก็ร้าย สุดท่ายก็สามารถลืมเลือนได้ในชั่วพริบตาเดียว อดทนอีกไม่กี่ปี ทุกสิ่งยอมเลือนรางไปเอง"

"...เลือนราง?" หนานกงหล่างคล้ายกำลังพึมพำกับตัวเอง

"ใช่ ถึงเวลานั้นท่านยอมสามารถเริ่มต้นใหม่ได้ หากย้อนกลับไปมองอดีตก็มีแต่จะรู้สึกว่าการกระทำในวันนี้โง่มยิ่งนัก"

ดวงตาที่สอดประกายเย็นเยียบของหนานกงหล่างจับจ้องเด็กหนุ่ม ที่บอกว่าตัวเองมาจากโลกต่างเขม็ง

เหลียนจวินยกมูมปากยิ้ม เฉลียวหน้ากับเขาด้วยดวงตาที่เปี่ยม ด้วยความสุขุมมั่นคง

เพียงชั่วครู่เดียว ไอสังหารก็แผ่กระจายไปทั่ว เหลียนจวินแค่กะพริบตาทีเดียวเท่านั้น หนานกงหล่างก็พุ่งผ่านข้างกายเขาไป มุ่งหน้าไปยังประตูผี

ดวงตาของเหลียนจวินสะท้อนความจุนใจ หัวคิ้วขมวดเล็กน้อย เขายกกล่องเล็กขึ้นตีเบาๆ...

ม่านรัตติกาลรอบด้านคล้ายจะสั่นสะเทือนที่หนึ่ง ก่อนจะเปล่งแสงสว่างลำหนึ่งออกมา

กลับไปเกิด จงกลับไป สะพานไนเหอ หาใช้หนทางของท่าน...

กลับไปเกิด จงกลับไป แดนมนุษย์มีบุตรภรรยาภิรมารดารอท่าน

อยู่...

กลับไปเกิด จงกลับไป สามวิญญานเจ็ดจิต* จงกลับไปโดยไว...

หนานกงหล่างจงกลับไปโดยไว กลับไป จงกลับไป...

เหลียนจวินท่องคาถาอย่างต่อเนื่อง เสียงกลองดังสนั่น ประเดี๋ยวก็เหมือนมีฟ้าผ่า ประเดี๋ยวก็เหมือนมีคลื่นน้ำกระเพื่อมไหว

ติงๆๆ...ความมืดปกคลุมฟ้าดินอย่างช้าๆ ประตุยมโลกกลับคืนสู่ความเงียบงันอีกครั้ง

"กลับไปได้เสียที...อย่างนี้ถึงจะถูกต้อง หนานกงหล่าง ขอให้ท่านอยู่ในแดนมนุษย์ด้วยความสมหวังตั้งใจ รอให้อายุขัยของท่านหมดลงเมื่อไร ถึงเวลานั้นเราจะได้พบกันอีก" ใบหน้าอบอุ่นแอบด้วยรอยยิ้ม เขาเก็บกลองและเดินกลับประตุยมโลกด้วยความสบายใจ

เลิกงาน!

"เหลียนจวิน!"

"มาแล้ว! มาแล้ว! เหลียนจวินมาแล้ว! รับรองว่าไม่ชักช้าแน่นอน!" เด็กหนุ่มท่าทางไม่ค่อยเรียบร้อยเปลี่ยนมาสวมชุดสี่ริ้วที่ยาวลากพื้น วิ่งพลางผูกสายรัดเอวสีเงินไปด้วย เขาประคองเกี่ยวหยกบนศีรษะเมื่อมันใจว่ามีท่วงที่สง่าผ่าเผย หน้าตาหล่อเหลาเกลาเกลี้ยงแล้วจึงวิ่งผ่านประตู扉ไปหยุดหน้าประตุยมโลก

"..." เด็กหนุ่มยื่นนิ่งทำหน้าที่เสมือนถูกฟ้าผ่า ยืนอยู่เนิ่นนานโดย

* ตามคติของลัทธิเต๋าที่มีความเชื่อว่าในตัวมนุษย์ประกอบด้วยสามวิญญานกับเจ็ดจิต โดยวิญญานทั้งสาม ได้แก่ วิญญานฟ้า วิญญานดิน วิญญานชีวิต เมื่อตายลงวิญญานทั้งสามจะแยกกลับสู่สวรรค์ ดำสู่นรก และวนเวียนในสุสาน จะมารวมกันใหม่เมื่อกลับมาเกิด ส่วนจิตทั้งเจ็ดหมายถึงอารมณ์ความรู้สึกเจ็ดจำพวก ยินดี โกรธ เศร้า กลัว รัก เกลียด โกรธ เมื่อร่างดับสูญจิตทั้งเจ็ดจะละลายหายไป หรืออาจติดตามวิญญานไปด้วย

ไม่พูดอะไร

บุรุษหนุ่มสวมชุดสีดำปักลายเมฆาสีเข้มตลอดทั้งตัว จำได้ง่ายมาก
จำได้ง่ายเหลือเกิน

"เข้าอีกแล้ว" เสียงของบุรุษหนุ่มเนิบนาบเย็นชา ไม่ปิดบังความ
รังเกียจแม้แต่แต่น้อยนิด

"ผู้້น้อยเอง" เหลียนจวินฎึบหน้า หลังคล้ายคิ้วและดวงตาที่ซ่งักแข็ง
ไปเมื่อครู่แล้วจึงประสานมือคารวะอย่างสุภาพ

"ครั้งนี้ฆ่าตายแล้วหรือยัง"

เหลียนจวินแกว่งนิ้วขาวเนียนทั้งสองข้าง หรีตาแล้วตอบว่า "ยัง
ไม่ตายๆ ขอแสดงความยินดีกับพืหนานกงด้วย ท่านยังไม่ตาย!"

ดวงหน้าที่ดูคล้ายยามเช้าของวสันตฤดูในสายตาของเหลียนจวิน
ค่อยๆ หลุดลอกออกทีละน้อย เผยให้เห็นดวงตาดุตันน่ากลัว

เหลียนจวินตกตะลึงตาค้าง แล้วนั่งงันไปทั้งตัว ก่อนหน้านี้หัวร่าง
ของหนานกงหล่างแผ่ความอ่อนโยนออกมา ทำให้ผู้คนละเลยที่จะพินิจ
เครื่องหน้าเขาทีละนิด ความจริงแล้วเบื่องลึกลงของนัยน์ตาเขาเต็มไปด้วย
ความดุร้าย ริมฝีปากบางไร้ความปรานี จมูกโด่งเป็นสันคมประดุจใบมีด
เครื่องหน้าแต่ละอย่างล้วนฉายความดุตันน่าสะพรึง

ยามนี้เมื่อเขาเปิดเผยธาตุแท้ เครื่องหน้าก็ฉายแววคุกคามและ
ทำลายล้างทันที เหมือนผีร้ายที่คลานขึ้นมาจากนรก... หัวสมองของ
เหลียนจวินพลันผุดความคิดนี้ขึ้นมาก่อนจะซัดมันทิ้งไปอย่างรวดเร็ว
ต่อให้เหมือนผีร้ายมากเพียงใดก็สู้ภูตน้อยที่เป็นผีจริงๆ อย่างเขาไม่ได้

"เช่นนั้นอายุขัยของข้าจะหมดลงเมื่อใด"

"ข้า...ข้าไม่รู้"

นัยน์ตาเย็นเยียบหรือล่งทันใด สาดประกายหทัยมกรีมออกมา

เหลียนจวินหัวใจสั่นสะท้านรีบอธิบายว่า "ข้าไม่รู้จริงๆ ข้ามิได้เป็นผู้ดูแลสมุดบันทึกความเป็นความตาย ข้าเพียงรับผิดชอบเฝ้าสถานที่แห่งนี้เท่านั้น ท่านก็รีบกลับไปได้แล้ว" รีบไหว้กลับไป รีบไหว้กลับไป ให้ไว อย่าได้มาหาเรื่องเขาอีกเลย...

"ข้าถูกคนฆ่าตายแล้วมิใช่หรือ"

เหลียนจวินฉีกยิ้มแข็งทื่อ "ท่านยังเหลือลมหายใจอยู่อีกเฮือกหนึ่งแล้วจะตายได้อย่างไร แล้วลึงเลครูหนึ่งก่อนจะกล่าวเสริมอย่างคลุมเครือ "อายุขัยยังไม่หมดสิ้นแต่กลับฆ่าตัวตาย วิญญาณย่อมต้องเข้าสู่แดนตายโหง"

"ข้าหาได้ฆ่าตัวตาย"

"ใช่ฆ่าตัวตายหรือไม่ มิใช่ท่านเป็นผู้ตัดสินใจ ด้วยท่านมีศัตรูคู่แค้นมาก แต่คนที่จะทำร้ายท่านได้น้อยเสียจนนับนิ้วได้ แผนการ 'ยืมมีดฆ่าคน' เช่นนี้ท่านย่อมรู้ดีแท้ใจ" พูดอีกอย่างก็คือคนผู้นี้ตั้งใจมาหาเรื่องโดยเฉพาะ แต่เขาจะกล้าพูดออกไปตรงๆ หรือไม่

เขาชี้ขลาดตาขาว จึงไม่กล้าพูดออกไป

เหลียนจวินถอนใจเบาๆ อีกครั้ง "เออละ ข้าว่าหากไม่คลีคลายปมในใจท่าน เกรงว่าครั้งหน้าท่านต้องมารบกวนข้าอีกแน่ มีผู้ให้ท่านพูดมาตามตรงดีกว่า ว่าท่านลงมาที่โลกล่างเพื่ออะไรกันแน่" เขามีความจริงใจที่จะไขข้อข้องใจให้คนผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง

"ข้าจะพบพญายม"

"ท่านยังไม่ตาย มีอาจพบได้ๆ"

เมื่อนางนกงกลางได้ยินดังนั้น เส้นเลือดบนหน้าผากก็ปูดนูน แต่ก็ฝืนข่มกลับไว้และกัดฟันถาม

"ประตูดี้กับตำหนักพญายมมีอยู่จริงหรือ"

"แม้ชาวตำซิงหวงเฉาจะไม่นับถือศาสนา น้อยคนที่จะเชื่อถืออย่างจริงจัง แต่โลกข้างมืออยู่จริง"

"เช่นนั้นคนเราเมื่อตายแล้วต้องกลับมาอยู่ที่แห่งนี้หรือ"

"เว้นแต่ผีร้ายและผีเร่ร่อน นอกนั้นคนเราเมื่อตาย วิญญาณย่อมอยู่ภายใต้การจัดการของที่แห่งนี้"

"ผีร้าย... ด้วยนิสัยอ่อนแอของนางต้องเป็นไปไม่ได้แน่ จะว่าเป็นผีเร่ร่อน ข้าก็ไม่มีทางยอมให้นางเป็นผีเร่ร่อนตามลำพังอยู่แล้ว" เสียงของนนางนกงกลางหนักแน่นมั่นใจ เขาเหลือบตาขึ้นมองเหลียนจวิน น้ำเสียงพลันอ่อนลงขณะถาม "สองปีก่อนมีแม่นางน้อยผู้หนึ่งนามนนางนกงซุนฮวา นางได้มาที่นี่หรือไม่"

เหลียนจวินมองเขา ลูบปลายผมตัวเองอย่างแผ่วเบาซ้าๆ ตรึกตรองแล้วตอบว่า

"เรื่องนี้... ผ่านมาตั้งสองปีแล้ว ข้าจะจำได้อย่างไรเล่า" นี้มิเท่ากับสร้างความลำบากใจให้เขาหรือ

"นางนั้นสามารถจำได้ง่ายมาก เหมือนดอกไม้สี่ขาวดอกเล็กๆ ตัวไม่สูง เวลายิ้มดูสุภาพเรียบร้อยเหมือนดอกบัว เหมือนแม่นางน้อยข้างบ้านนางหนึ่ง นัยน์ตาเปล่งประกายเจือรอยยิ้มอยู่เสมอ แตกต่างจากไอผีมีดที่บิหน้ากลัวของที่นี่อย่างสิ้นเชิง เวลามองเข้าไปในดวงตานาง

มักจะรู้สึกว่าคุณโลกใบนี้...โลกใบนี้ช่างดีเหลือเกิน" ยามพูดถึงตอนสุดท้าย เขาก็พิมพ์น้ำเสียงที่ไม่วัดใจเหมือนกำลังพูดกับตัวเอง รวบรวมยืนยันทันทีกับตัวเองว่าแม่นางผู้นี้เคยมีตัวตนอยู่จริง ๆ

เหลียนจวินคิดว่าสมัยที่มีชีวิตอยู่ตัวอยู่นั้นเป็นคนใจอ่อน ตามหลักแล้วการเห็นด้านที่อ่อนแอจนเกือบคลุ้มคลั่งของบุรุษผู้มีรูปโฉมที่ทำให้ทุกคนลุ่มหลงได้น่าจะทำให้เขาสงสารเห็นใจอีกฝ่ายอยู่หลายส่วน ทว่ายามนี้เขากลับจับจ้องอีกฝ่ายเขม็ง ไม่มีความรู้สึกใดๆ แม้แต่น้อย

เขาหลุบตาถอนใจเบาๆ หนึ่งที่ "พี่หนานกง ท่านรีบกลับไปเถอะ หากแม่นางซุนฮวาเคยมาที่นี่และไม่มีใครส่งนางกลับสู่แดนมนุษย์ที่หน้าประตูยมโลก ก็แสดงว่าอายุขัยของนางหมดแล้ว และข้ามสะพานไฉ่เหอไปแล้ว หากนางไร้บุญไร้บาป ปานนี้ก็คงไปเกิดใหม่แน่นอนแล้วละ ข้าอยู่ในโลกกลางก็หาวิญญูณนางไม่พบอยู่ดี"

"อย่างนั้นหรือ ไปเกิดใหม่แล้วหรือ" เสียงของบุรุษหนุ่มราบเรียบ ฟังแล้วจับอารมณ์ไม่ถูก

"ใช่ ข้าจะตามหาให้ได้อย่างเต็มที่ แต่แปดสัปดาห์นางคงไปเกิดใหม่แล้ว ดังนั้นหนานกงหล่าง ท่านก็กลับไปเถอะ"

"กลับไป? กลับไปที่ใดเล่า"

"แน่นอนว่าต้องเป็นสถานที่ที่ท่านจากมา อายุขัยของท่านยังไม่หมด ย่อมต้องกลับไปใช้ชีวิตในหวงเฉา เจ็ดอารมณ์หกปรารถนา* ของมนุษย์รักโลกโกรธหลงเป็นเพียงความคิดชั่ววูบเท่านั้น ต่อให้ซุนฮวาของท่านยังมีได้ไปเกิดใหม่ แต่นางข้ามสะพานไฉ่เหอแล้ว ปล่อยวางไปก่อนท่าน

* 'เจ็ดอารมณ์' ได้แก่ ยินดี โกรธ เศร้า กลัว รัก เกียรติ และใคร่ 'หกปรารถนา' ได้แก่ ปรารถนาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ

แล้ว ไม่ว่าจะอะไรก็ล้วนเจ็บใจและลืมนั่นไปจนสิ้น ไยท่านต้องยึดติด
ด้วย"

หนานกงหล่างเงยหน้าทันใด รูปร่างตาสีดำสนิทก็หดเกร็งกะทันหัน
"นางลืมนั่นทุกอย่างหมดสิ้นแล้ว!?" เขาถามด้วยน้ำเสียงกราดเกรี้ยว

เหลียนจวินตื่นตระหนก เขายอมรับว่าตัวเองซี้ซลาด จึงถอยไป
ข้างหลังหนึ่งก้าวอย่างไม่เอาไหน

"คือว่า...ไม่ใช่เฉพาะนางหรอก ขอเพียงข้ามสะพานโน้หนอไป
ไม่ว่าใครก็ล้วนลืมนั่นสิ้น เรื่องนี้ยุติธรรมยิ่ง"

"นางลืมนั่นทุกอย่างแล้ว!" เขาเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เหลียนจวินถอนหายใจยาว หยิบกลองใบเล็กออกมาอีกครั้ง

"กลับไปเถอะ ข้าจะช่วยท่านสุดความสามารถ พี่หนานกง จำไว้ว่า
อย่าได้สิ้นหวังหัวใจกับชีวิตอีกเป็นอันขาด ท่านมีหนี้บาปค้างอยู่ใน
แดนมนุษย์มากมาย วันใดวันหนึ่งย่อมต้องใช้คืน หากท่านลงมายัง
โลกกลางโดยมีบาปอยู่เต็มตัวเช่นนี้ ต่อให้ออยากจะรวมเป็นร่วมตายกับ
แม่นางซุนฮวา ก็ต้องดูว่าท่านพยายามจะยินยอมหรือไม่ อีกทั้งบาปกรรม
ที่ติดตัวท่านอยู่จะยินยอมหรือไม่!"

หนานกงหล่างตัวสั่นสะท้าน

เหลียนจวินตีกลองเบาๆ

ฟ้าดินเริ่มสั่นสะเทือนอีกครั้ง แรงสั่นรุนแรงมากขึ้นตามจังหวะกลอง
ที่เขาตี จวบจนแสงขาวปรากฏ...

กลับไปเถิด จงกลับไป สะพานโน้หนอ หาใช้หนทางของท่าน...

กลับไปเถิด จงกลับไป ยามมีชีวิตอยู่ก็ยอมควรรู้ชีวิตให้ดี...

ทำยำเหยียบพื้นดินโคลน ศีรษะยึดตระหง่านสู่ท้องฟ้า กลับไปเกิด
จงกลับไป...

ที่แห่งนี้มีอาจรับตัวหนานกงหล่างไว้ ไป ไป ไป...

ครั้งเห็นหนานกงหล่างยืนนิ่งเหมือนหินผาที่ไม่ขยับเขยื้อน เหลียนจวิน
ก็กัดฟันออกแรงตีกลองมากขึ้นพลางตวาดเสียงต่ำ

หนทางสู่แดนมนุษย์ไป ไป ไป...

อย่าได้หันหลังกลับไป ที่แห่งนี้มีอาจรับตัวหนานกงหล่างไว้ ไป ไป
ไป...

เหลียนจวินท่องคาถาอย่างต่อเนื่องหลายรอบ ฟาดินจึงคืนสู่
ความมืดมิดของโลกกลาง

เขาลอบพรุลงมหายใจ ยุ่งจริงๆ หนึ่งปีก่อนหนานกงหล่างไม่ระวัง
จึงถูกคนลอบทำร้าย สามวิญญูณเจ็ดจิตอาศัยปณิธานในใจเดินทาง
มายังโลกกลาง ทำเอาเขาตื่นตระหนกตกใจ ครั้งนี้ก็กลับมาอีกแล้ว ทำให้
เขาต้องเปลืองแรงไม่น้อยกว่าจะส่งอีกฝ่ายกลับไปได้

หนานกงหล่างเป็นหนึ่งในเจ็ดอัคคีของต้าชิงหวงเฉา มีศัตรูคู่แค้น
มาตามราวอยู่เรื่อยๆ ก็ไม่แปลก แต่สารเลวผู้นี้จะถูกลอบทำร้ายง่ายตาย
เกินไปหน่อยหรือไม่

"โชคดี ด้วยกำลังของเขาถึงมาได้แค่ประตูยมโลกเท่านั้น หาก
พ้นประตูนี้ไปแล้วย่อมยากจะคืนสู่แดนมนุษย์ เมื่อข้ามสะพานไฉ่เหอไป
ย่อมมีอาจหันหลังกลับไปคืน" โชคยังดีๆ ในที่สุดเขาก็ไม่ได้ทำให้ผู้อื่นผิดหวัง
เหลียนจวินเก็บกลองเล็กพลางปาดเหงื่อบนใบหน้า

เขาเป็นบัณฑิตตัวเล็กๆ ที่ไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะมัดไก่อ่ ยาม

เจ้าอดีตในวงรัก 1

เผชิญหน้ากับหนานกงหล่างที่ดูดันโหดเหี้ยมเช่นนั้น จะชี้ขาดสักหน่อย
ก็คงไม่ขายหน้าสักเท่าไรหรอก เขาไปลอบใจตัวเอง

จากนั้นก็สะบัดแขนเสื้อ ขณะเตรียมตัวจะหันหลังจากไป
ก็หันไปมองตำแหน่งคิงส์แดนมนุษย์ที่มีแสงขาวก่อนหน้า

จุดที่มีแสงขาวนั้นดึงดูดเขาอย่างรุนแรง...

เขาก็ก้าวไปข้างหน้าอย่างเหม่อลอย...

เหลียนจวิน!

ฟ้าดินมีคนร้องเรียกเขา เสียงนั้นดังอยู่ทั่วทุกหนแห่ง ดึงสติของเขา
กลับมาจากความลุ่มหลงชั่วคราว

เขารีบเงยหน้ากวาดตามองไปรอบๆ จากนั้นก็ไหวไหล่และหันหลัง
กลับเข้าประตูผี

ไม่ครบสามไม่นับว่ามีมารยาท* เหลียนจวินถึงได้เข้าใจคำกล่าวนี้
ความจริงเขาเคยมีชีวิตอยู่ในแดนมนุษย์ ช่วงเวลาที่มีชีวิตอยู่
เวลาเพื่อก็อ่านตำราเขียนหนังสือท่องโคลงกลอนแต่งคำกลอนคู่ ฟังผู้อื่น
เล่านิทานแล้วก็จดบันทึกไว้ จึงได้บ่มเพาะนิสัยบัณฑิตขึ้นมา

น่าเสียดายที่ลงมายังโลกกลางแล้ว ไม่เพียงไม่ได้งานเสมียน
กลับต้องมาเฝ้าประตูยมโลกแห่งนี้อีก

ครั้งนี้ห่างจากครั้งก่อนไม่ถึงครึ่งปี

* ชาวจีนนิยมใช้เลขสามเป็นตัวแทนของจำนวนมากดังจะเห็นได้จากหลายๆ ส่วนของที่ปรากฏเลขสาม แสดงถึงจำนวนมากหรือการทำซ้ำๆ กัน 'ไม่ครบสามไม่นับว่ามีมารยาท' ในที่นี้จึงเป็นคำพูดเสียดสีหนานกงหล่างที่มาเยือนโลกกลางถึงสามครั้งแล้ว นับว่าให้เกียรติเหลียนจวินเป็นอย่างมาก ภายหลังคำนี้ยังใช้เปรียบเปรยถึงความผิดที่เกิดขึ้นซ้ำๆ เป็นเรื่องธรรมดา

ครึ่งปีเท่านั้น...เขาประสานมือคารวะอย่างแข็งทื่อ

"พี่หนานกง ไม่พบกันนาน มา เชิญนั่ง เชิญนั่งก่อน การมาเยือนของท่านช่างเป็นเกียรติแก่สถานที่แห่งนี้ยิ่งนัก มาสิ ไม่ต้องเกรงใจ" พุดพลงเป็นฝายนั่งลงก่อน เกรงใจอันใดกันแล้ว เขาละออยากจะตีบนานกงหลังผู้รู้สึกที่เหลือเกิน!

หนานกงหลังไม่ได้สนใจอีกฝ่าย สายตาจับอยู่ที่ป่าสีดำสนิทที่ถูกลมหยินพัดจนส่ายไหวไปมา คราวก่อนที่มีเพียงความมืดมนไร้จุดสิ้นสุด คราวนี้กลับมีสะพานเล็ก ลำธารสายน้อย และป่าที่เพิ่มขึ้นมา

เสียงขับขานบทเพลงใต้สะพานเปี่ยมด้วยโอหยิน ลำธารกับป่าเฝ้าก็ดำทะมึน เต็มไปด้วยไอของภูตผีปีศาจที่มีอยู่ตามธรรมชาติในโลกกลาง เหลียนจวินสังเกตเห็นความฉงนในดวงตาเขา จึงฝืนใจอธิบายด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร

"ข้าชอบชีวิตความเป็นอยู่ในชนบท แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่นี้ล้วนเลื่อนรางไม่ชัดเจน ในโลกกลางแห่งนี้หากยื่นมือออกไปจะมองไม่เห็นนิ้วทั้งห้า แต่ทุกคนที่นี้กลับสายตาดียิ่ง ล้วนมองเห็นผู้อื่นได้ มีเพียงข้าที่ไม่เห็น สายตาของข้าสู้ผู้อื่นไม่ได้ โชคดีที่หัวหน้าประทอนลูกไฟผีให้ข้าห้าลูก ข้าจึงไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระ"

หนานกงหลังนั่งลงโดยไม่เอ่ยอะไร

เหลียนจวินทำหน้าที่ของเจ้าบ้านอย่างเต็มที่ รินน้ำชาให้แขกถ้วยหนึ่ง เขาเห็นหนานกงหลังที่เอาแต่จ้องน้ำชา ในที่สุดจึงหัวเราะพริตออกมา "วางใจ ดื่มแล้วไม่เป็นไรหรอก ข้าอยู่ในโลกกลางเพื่อหนายิ่ง จึงเอาอย่างปัญญาชนดื่มชาเพื่อแสดงถึงความมีปัญญา น้ำชานี้

ไม่ทำร้ายสามวิญญูณกับเจตจิตของท่านแน่นอน"

เขาเงียบไปครู่หนึ่งและชิงพูดขึ้นก่อนอีกครั้ง "ท่านดวงแข็ง ดิมชา
ถ้อยนี้หมดก็กลับไปได้แล้ว"

"มาเยือนโลกกลางสามหน แต่กลับเข้าประตูผีไม่ได้ ชำนาญเป็น
คนแรกกระมัง"

"อดีตข้าไม่รู้ ทว่านับตั้งแต่เข้ามาอยู่ที่นี้ ท่านเป็นคนแรก" เหลียนจวิน
แทบจะมองเขาด้วยแววตาอ่อนวอน "พีนานกง ท่านจะทำเช่นนี้ไป
เพื่ออะไรกันเล่า ข้าบอกท่านแล้วมิใช่หรือว่าท่านกับซุนฮวาของท่าน
เดินทางคนละเส้นทางแล้ว"

หนานกงหล่างไม่ตอบ เอาแต่จ้องปาไผ่มีดสนิพินั้น

เหลียนจวินทำหน้ากัลดกั้ม เตรียมหยิบกลองใบเล็กออกมาส่งแขก
พลันได้ยินเขาเอ่ย

"นางไม่ชอบปา ในป่านั้นง่ายต่อการชุ่มซอนของศัตรู นางกลัว
ศัตรูเหล่านั้นจะทำร้ายข้า"

"อ้อ" *อย่างนี้เอง*

"นางยังกลัวผีอีกด้วย" พอระลึกถึงความหลัง มุมปากของ
หนานกงหล่างก็หยักขึ้นเป็นรอยยิ้มอ่อนโยน เครื่องหน้าของเขา
อ่อนโยนถึงเพียงนี้ เหมือนดวงจันทร์กระจ่างที่ดงามสูงส่งอย่างแท้จริง
ชั่วขณะนั้น โลกกลางอันแห้งแล้งคล้ายปรากฏแสงสว่าง เจิดจ้าบาดตา

เหลียนจวินหลงไหลความงามตรงหน้าในทันที

ทั้งที่ตระหนักดีว่าหนานกงหล่างเปลี่ยนสีหน้าไวเพียงใด อีกทั้ง
จิตใจเขาก็เหมือนดังถูกภูตผีล่อลวงจนไหลหลงอย่างห้ามใจมิได้ แต่เขา...

เป็นญาติจริงๆ นี่นา ดังนั้นจึงมิใช่ความผิดของเขาที่ชื่นชอบคนงาม

ด้วยตั้งแต่มาอยู่ในโลกกลางก็มีเคยเห็นคนงามที่อ่อนโยนดูสวยงาม
ในฤดูใบไม้ผลิ เห็นแล้วชวนให้เวียนหัวตาลายเช่นนี้มาก่อนเลย เหลียนจวิน
อดที่จะเหลือบมองเขาอีกหลายทีไม่ได้ คนผู้นี้นุ่มนวลประหนึ่งดอกท้อ
มองแล้วอิมเอมจนลืมหิวไปได้เลยจริงๆ

"ข้าเห็นป่าไผ่ของเจ้าแล้วคิดถึงเรื่องหนึ่ง นางชอบอ่านหนังสือ...
ชอบอ่านหนังสือเป็นประจำ แต่นางไม่อ่านนิทานไร้สาระ เจ้ารู้หรือไม่ว่า
เพราะอะไร"

"ไม่รู้" เหลียนจวินตั้งใจชื่นชมความงามของเขาพลางตอบอย่าง
ไม่ใส่ใจ

"ในใจนางเชื่อเรื่องผีสิงเทวดา แต่นางก็กลัว หากโลกนี้มีผีสิง
เทวดาจริง เช่นนั้นบาปกรรมที่ติดตัวข้าอยู่ไม่รู้จะซัดใช้หมดเมื่อใด"

"ฟังดูแล้วเป็นแม่นางที่ดีผู้หนึ่งจริงๆ" ใจงามแต่ตัวไม่งามจะมี
ประโยชน์อันใด เขาเลื่อมใสคนงามมาแต่ไหนแต่ไร ใบหน้างามต่างหาก
จึงจะสำคัญที่สุด!

"นางเป็นคนดี" นานางกลางมีสีหน้าเลือนลอย "นางเป็นคนดี
มาตลอด ถ้าหากนางยังมีชีวิตอยู่ ไม่ว่าข้าจะเจ็บหนักเพียงใด ข้าก็
จะรักษาลมหายใจสุดท้ายไว้เพื่อนางเสมอ นางขาดข้าไม่ได้"

"โลกใบนี้มีใครที่ขาดใครไม่ได้ด้วยหรือ" เหลียนจวินอดแย้งไม่ได้
"บางทีท่านอาจจะคิดมากเกินไป..."

นานางกลางมองเขาด้วยสายตาราบเรียบ

เหลียนจวินก็หุบปากแต่โดยดีแล้วทำแก้มปอง ก่อนจะจิบชาของ

ตัวเองต่อ เห็นชัดว่าพี่ชายท่านนี้แค่ต้องการระบายความในใจเท่านั้น วาจาอันสัจย์จริงของเขากลับไม่เข้าหูผู้อื่น ผู้อื่นจึงไม่ยอมรับฟัง เช่นนั้น เขาก็ไม่จำเป็นต้องเอาหน้าร้อนๆ ของตัวเองไปแบกกันเย็นๆ ของผู้อื่น*

"นางจากไปตอนอายุได้เพียงยี่สิบ ไม่มีแม้แต่โอกาสจะเอ่ยคำสั่งเสียด้วยซ้ำ นางแค่หลับและจากไป ในเมื่อโลกนี้มีผีสง่าและเทพเจ้า ก็ควรมีการแยกแยะดีชั่วอย่างเป็นธรรมด้วยมิใช่หรือ ข้าฆ่าคนครึ่งแรก ตอนอายุหกขวบ บัดนี้คนที่ตายด้วยน้ำมือข้าก็มีมากมายนับไม่ถ้วน ไฉนข้าจึงยังไม่ตาย นางไม่ได้ทำผิดบาปอะไร ไฉนจึงจากไปเช่นนี้ เจ้าพุดสี!"

"อืม..."

"เจ้าพุดมาสิ!" หนานกงหล่างลุกพรวดทันใดและทุบกាំบั่นลงบนโต๊ะ โต๊ะแตกกระจายเป็นเสี่ยง ทำเอาเหลียนจวินตกใจกระโดดเหยิง ยืนทรงตัวไม่อยู่จนเกือบจะล้มลงไปบนพื้น

"ข้า... ข้า... พี่หนานกง ท่านถามข้าเช่นนี้ หากข้าตอบได้ปานนี้ คงชิงตำแหน่งผู้ตรวจบัญชีนรกมาได้แล้ว! ท่านจะทำเช่นนี้ไปเพื่อสิ่งใด คูสิ ถึงแม้จะไม่มีขุนฮวา แต่ท่านก็อยู่มาสามปีแล้ว อดทนไปอีกไม่กี่สามปี ชีวิตนี้ของท่านก็จะจบลง จะมีคำกล่าวที่ว่าใครขาดใครไม่ได้ที่ไหน..." เขาพุดต่อไปไม่ได้แล้วจริงๆ

ดวงตาของหนานกงหล่างเหมือนดั่งอาบยาพิษที่ร้ายแรงที่สุดในโลกหล้า ทำเอาเหลียนจวินอยากจะดับลูกไฟผีเสียเหลือเกิน ไม่ต้องเห็นเป็นดีที่สุด

* เอาหน้าร้อนๆ ไปแบกกันเย็นๆ เป็นสำนวนหมายถึงคนผู้หนึ่งมีจิตใจต้องการช่วยเหลืออย่างกระตือรือร้น แต่อีกคนกลับเย็นชาใส่

เห็นไหม! เขาบอกแล้วว่าบุรุษผู้นี้เปลี่ยนสีหน้ารวดเร็วยิ่งนัก! ก่อนหน้านี้ยังอบอุ่นเหมือนวสันตฤดูที่บุปผาแยมบาน บัดนี้กลับปกคลุมไปด้วยเมฆทมิฬเหมือนพายุกำลังจะมา อารมณ์เปลี่ยนแปลงรวดเร็วเช่นนี้ เขา...เขาก็ใจเสาะ ฝีกักตัวเป็นเหมือนกันนะ!

เหลียนจวินกลักริ้นผืนทน จึงเปลี่ยนคำพูดเป็น

"ได้ๆ ข้าพุดผิดเองๆ แต่ชุนฮวาของท่านก็คงไม่ดีใจแน่หากรู้ว่าท่านรุนแรงกับคนที่ไม่รู้เรื่องราว หากเป็นชุนฮวาของท่าน นาง...นางจะต้องคิดว่าได้ห้ำหั่นด้วยบุปผามากมาย ไยต้องบักใจกับดอกไม้สีขาวดอกเล็กเช่นนางเพียงดอกเดียว"

"เจ้าเป็นแค่ภคตคนหนึ่ง ย่อมไม่เข้าใจความรู้สึกที่ข้ามีต่อนาง แม้แต่น้อย!" ดวงตาเต็มไปด้วยประกายของไอสังหาร หนานกงหล่างยื่นแขนออกไปบีบคออีกฝ่าย

เหลียนจวินหน้าซีดเผือด เอ๋อเสียวสัน

"พี่หนานกง ท่านมีชีวิตอยู่ดีๆ ไยต้องมากระทำความผิดในปรโลกเพื่อสตรีผู้หนึ่งด้วย ข้าเป็นเพียงบัณฑิตตัวเล็กๆ ท่านรังแกข้าเช่นนี้ไม่สมฐานะของท่านเลย หากชุนฮวาผู้เข้าจะต้องทุกข์ใจไม่น้อยแน่"

"หากชุนฮวาผู้? เจ้าบอกว่านางไปเกิดใหม่แล้วมิใช่หรือ แล้วจะรู้ได้อย่างไร เจ้าก็พาข้าไปที่ตำหนักพญายม ข้าจะถามดูให้รู้ชัด หนานกงชุนฮวาเป็นภรรยาของข้าก็จริง แต่นางก็เป็นเด็กสาวที่จิตใจสะอาดบริสุทธิ์ นางไม่เจ็บไม่ไข้ แล้ววิญญาณจะลงมายังโลกล่างได้อย่างไร ถ้าหากเอาความผิดบาปของข้าไปไว้ที่นาง ข้าจะอาละวาดให้ฟ้าดินสะเทือนแน่!" พุดจบก็ก้าวเท้ายาวๆ ลากเหลียนจวินไปยัง

ประตู่ผี

"มิได้ๆ มิได้เด็ดขาด!" ดวงตาใสกระจ่างของเหลียนจวินเบิกกว้าง ดันรณพลางตะโกนเสียงดัง "ท่านทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ขึ้นยังทำผิดต่อไป จะไม่มีทางให้กลับตัวได้อีกแล้ว! คนบ้า ไม่ พี่หนานกง พี่ใหญ่ ท่านปล่อยข้าก่อนเถอะ! ปล่อยข้าแล้วเรามาคุยกันดีๆ หากท่านจะคุยเรื่อง ซุนฮวา ข้าจะคุยเป็นเพื่อนดีหรือไม่ ท่านอยากจะทำอะไรที่อยู่ที่ของซุนฮวา ข้าก็จะคิดหาหนทางไปสืบมาให้!"

หนานกงหล่างชะงัก ดวงตาเหี้ยมโหดพลันแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนแอ ไม่สิ้นสุด "เจ้าบอกว่า...ที่อยู่ที่ของซุนฮวา?" เขาพูดเสียงค่อย ฟังคล้าย ระมัดระวังยิ่ง

"ใช่ ที่อยู่ที่ของนางตอนนี้!" เหลียนจวินผงกหัวหงิกหงัก "หากหา วิญญาณนางไม่พบ ข้าจะต้องคิดหาวิธีหาสถานที่เกิดใหม่ของนางให้ได้ ถ้าหาพบแล้วจะต้องบอกท่านแน่นอน ถึงเวลานั้นท่านย่อมสามารถ สานต่อวาสนาในกาลก่อนของท่านกับนางได้ อย่างนี้มิใช่เรื่องที่ดีหรือ เอาเป็นว่าไม่ว่าท่านจะให้ข้าช่วยอะไร ข้าก็จะช่วยเหลือทุกอย่างดีหรือไม่"

"ที่อยู่ที่ของนาง..." หนานกงหล่างคลายแรงที่ฝ่ามือซ้ำๆ ส่วนลึก ของนัยน์ตาทอประกายที่ต่างไปจากเดิม มีทั้งความคลุ้มคลั่ง ความไม่เชื่อ เจ็ดส่วน ความปรารถนาอีกสองส่วน ลึกกว่านั้นเป็นอุปายที่เหลียนจวิน แยกแยะไม่ออก "เจ้าพูด...จริงหรือ"

เหลียนจวินทรุดนั่งบนพื้นพลางไอสำคัญอย่างรุนแรง ในใจนึกโทษ ท่านน้ำที่ส่งเขามาที่ประตูยมโลก เป็นเจ้าหน้าที่ชั่วคราวแล้วต้องถูกย้ายี่ เช่นนี้หรือ รอจนกระทั่งลำคอโล่งขึ้นแล้ว เขาจึงเอ่ยเสียงแหบ

"จริงแท้แน่นอน แต่ว่าเรื่องนี้ไม่่ง่ายนัก ต้องแอบทำอย่างลับๆ"

"เหตุใดเจ้าจึงช่วยข้า"

"...หากข้าไม่ช่วยท่าน ท่านจะละเว็นข้าหรือ"

เหลียนจวินบัดชุดคลุมและนั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้น เรือนम्मสีดำสลวย
ทิ้งตัวอยู่หลังป่า สะท้อนความอ่อนโยนที่แตกต่างจากมนุษย์ในหวงเฉา
อยู่หลายส่วน เขาเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง

"พื่อนานกง ข้าอยู่ในโลกกลางเป็นเพียงภูตที่ทำหน้าที่ทั่วไปเท่านั้น
ท่านเป็นถึงมนุษย์มารังแกภูตตัวเล็กๆ อย่างข้าละอายใจบ้างหรือไม่"
เขาอดใจไม่อยู่จึงบ่นอย่างไม่สบอารมณ์

หนานกงหล่างจับจ้องเขานิ่ง

เหลียนจวินคิดว่าตัวเองเป็นบัณฑิตผู้มีท่วงทีสุภาพมีมารยาท
แต่ภายในจิตใจเขายังคงเป็นภูตน้อยที่เปลี่ยนทางเสื่อตามทิศทางลม
ครั้นเห็นดวงตาของหนานกงหล่างยังหลงเหลือความโหดเหี้ยมอยู่ก็รีบ
เปลี่ยนคำพูดทันที

"ข้าไม่ปิดบังท่าน อันที่จริงสมัยที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ก็เคยครองรักกับ
ผู้อื่น เมื่อเห็นท่านรักมันลึกซึ้งเช่นนี้ ข้าก็ปวดศีรษะจริงๆ ไม่ๆ ความรัก
ของท่านทำให้น้องชายเช่นข้าประทับใจจนน้ำตาไหลริน ดังนั้นน้องชาย
จึงยินดีช่วยเหลือท่านสุดกำลัง ทำให้ท่านรู้ที่อยู่ของซุนฮว้า ข้าคิดว่า
หากซุนฮว้าได้ไปเกิดใหม่ในสภาพแวดล้อมที่สมบูรณ์พร้อม ท่านก็คงจะ
วางใจได้กระมัง" พุดจบเหลียนจวินก็รอแล้วรอเล่า แต่สิ่งที่ได้มากลับเป็น
สายตามคมกริบดุจใบมีดที่ฟาดฟันใส่หน้าเขา ใบมีดสองเล่มนั้นฟาดฟัน
จนเขารู้สึกว่าตัวเองเลือดออกจนเสียโฉม เหลียนจวินได้แต่สะบัดแขนเสื่อ

ลูกขึ้นยืนและยิ้มก้าวเข้าไปประจบเอาใจ

"ข้ามีวิธีที่ดีอีกอย่างหนึ่ง ข้าว่าพวกเรามาสาบานเป็นพี่น้องกันเถอะ!
พี่น้องนางงอยู่ในแดนมนุษย์เป็นประชาชนชั้นยอดของตำซิงหวงเงา
สามารถใช้อำนาจบนแดนมนุษย์ได้อย่างเต็มที่ สมัยที่ข้ายังมีชีวิตอยู่
ไร้ญาติขาดมิตร ตายไปก็ไม่มีใครเอาของให้ข้า ช่างน่าสงสารโดยแท้
มีผู้พี่น้องนางงรับข้าเป็นน้องชาย วันหน้าข้ายอมนับเป็นคนของสกุลหนานกง
ไม่ใช่สิ เป็นผีของสกุลหนานกง" พี่ชาย อย่างนี้ท่านคงจะเชื่อข้าได้แล้ว
กระมัง! สองตาของเหลียนจวินมองอีกฝ่ายน้ำตาคลอ

หนานกงหล่างยังเอาแต่มองเขา

เหลียนจวินเบะปาก "ท่านก็ลองไปใคร่ครวญดูก่อนเถิด" อะไรกัน
ดูแคลนเขาถึงเพียงนี้เสียว แต่ให้สาบานเป็นพี่น้องกันก็ไม่ยอม!

ดวงตาเย็นเยียบมองประเมินเหลียนจวิน จากนั้นหนานกงหล่าง
ก็เอ่ยปากในที่สุด เขาพูดเสียงค่อย

"จะว่าไป ข้าลืมชื่อของเจ้าเสียแล้ว..."

มีหวัง! "ผู้น้อยเหลียนจวิน"

"เหลียนจวิน?" หนานกงหล่างกุมมือทั้งสองอย่างซ้าๆ พลังเอ่ย
เสียงแผ่วเบา ลอยจนคนฟังรู้สึกชาวาบที่สันหลัง "ข้าหนานกงหล่าง
หากเจ้าไม่รังเกียจ..."

เหลียนจวินหน้าบาน ตอบอย่างร่าเริง "พี่ใหญ่!"

"วันหน้า...คงต้องรบกวนน้องเหลียนช่วยเหลือข้าให้มาก"

เหลียนจวินลอบถอนใจโล่งอก ยิ้มตอบว่า "ต้องช่วยแน่นอน
แล้วท่าน..."

"เจ้าจะไม่ถามหรือว่านางมีรูปโฉมเป็นอย่างไร" นานางกลางถามขึ้นกะทันหัน

เหลียนจวินตอบด้วยหน้าไม่เปลี่ยนสี "เป็นดอกไม้สีขาวดอกเล็กที่ดงาม แซ่หนานกง นามว่าซุนฮวามีไซ่หรือ ท่านเคยบอกแล้ว ข้าจดจำได้อย่างชัดเจน" เขาทำท่าขบคิดอย่างจริงจัง "แต่ก็ดูเหมือนจะแยกแยะได้ไม่ถนัดนัก ด้วยหวังเจ้ามีแต่หนุ่มหล่อสาวสวย ไม่ว่าใครก็เป็นดอกไม้ดอกใหญ่ที่ดงามทั้งนั้น หากมาเย็นเรียงแถวให้ข้าเดา ข้าก็คงจะเดาไม่ถูกว่าใครคือซุนฮวา" เพราะฉะนั้นท่านก็รีบตัดใจเสียเถิด

หนานางกลางได้ยินดังนั้น หัวคิ้วก็ขมวดน้อยๆ เขาหลุบตาเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยเสียงค่อย

"เจ้าเห็นนางในแวบแรกก็สามารถแยกแยะได้แน่นอน" เขาชะงักและดึงเปลือกพักหนึ่ง "สมัยเด็กตอนข้าพบนางครั้งแรก ความจริงแล้วรูปโฉมของนางไม่จัดวางดงามเลยแม้แต่น้อย"

ใบหน้าของเหลียนจวินแข็งทื่อทันใด ครั้นพอได้สติก็อดพูดไม่ได้ "ข้าก่อนๆ นี้ไม่เหมือนกับคำบรรยายก่อนหน้าของท่านนัก ท่านพูดเช่นนี้ทำเอาข้าสับสนเล็กน้อย เป็นคนต้องพูดความจริง ท่านจะ..."

หนานางกลางขัดคำพูดเขาทันที "สมัยเป็นเด็กนางอัปลักษณ์อัปลักษณ์ยิ่งกว่าเจ้าเสียอีก แต่เมื่อนางเติบโตขึ้นแล้วข้าถึงพบว่าข้ามองผิดไป นางไม่อัปลักษณ์ ไม่เลยสักนิด นางเป็นแม่นางน้อยที่งามหมดจด มองแล้วสบายตาถึง แต่ในสายตาของบางคน นางยังคงเป็นเหมือนสมัยเด็ก...ไม่น่าดูสักเท่าไร ไม่แน่ว่าเจ้าเห็นนาง เจ้าอาจเป็นหนึ่งใน 'คนบางคน' นั้นก็ได้ จะต้องสามารถแยกแยะนาง

ได้แน่นอน"

เหลียนจวินไม่ตอบ

เขากำลังนึกภาพถึงความอัปยศอดัสนั้น ต้องอัปยศอดัสนั้นถึงขั้นใดกันแน่ถึงจะทำให้เขาแยกแยะได้ตั้งแต่แวบแรกที่เขาเห็น เขาไม่รู้ว่าเขาจะดีใจหรือชุ่นใจกับคำกล่าวที่ว่า 'อัปยศอดัสนั้นกว่าเจ้า' ดี สุดท้ายได้แต่สงเสียดรับคำด้วยสีหน้าซบซึ้งองงวย จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเล็กน้อย คิ้วตาฉายความหดหู่อยู่หลายส่วน

"ข้าเข้าใจความหมายของท่านแล้ว... ข้าใจความนัยอันลึกซึ้งไม่สิ้นสุดนั้นแล้ว หากพบเด็กอัปยศอดัสนั้นผู้หนึ่ง แปรแก้ส่วนของคนผู้นั้นก็คือชุ่นฮวาได้ จดจำง่ายยิ่ง! พี่ใหญ่ ท่านกลับไปเถอะ ข้าจะตั้งใจค้นหา"

"เจ้ามีใจจะค้นหาจริงๆ หรือ"

"แน่นอนอยู่แล้ว วิชาญชุนต้องรักษาสัญญา จะดีร้ายเช่นไรข้าก็เป็นวิชาญชุนผู้หนึ่ง... แต่ก่อนหน้านั้นต้องขอให้พี่ใหญ่ดูของสิ่งหนึ่ง อืมก็ไม่นับว่าเป็นของ... ท่านรู้หรือไม่ว่าคนเราพอฆ่าตัวตายแล้วจะมีจุดจบอย่างไร"

หนานกงหล่างส่ายหน้า สีหน้าเฉยชา

"เฮ้อ นั่นสิ สถานที่แห่งนั้นอยู่หลังประตูผี พี่ใหญ่ยอมต้องไม่เคยเห็นอยู่แล้ว" มือบอบบางของเหลียนจวินโบกดูบ ปาไผ่สีดำปรากฏภาพมายาขึ้นทันที

ภาพมายาทับซ้อนกันนับไม่ถ้วน

วิชาญชุนที่ล่องลับส่งเสียงครวญครางโหยหวนขณะเคลื่อนไหวในอริยาบถซ้าๆ ที่สร้างความเจ็บปวดถึงขีดสุด แบกรับความทุกข์ทรมาน

แสนสาหัสอย่างไรจุดสิ้นสุด

"เห็นหรือยัง?" เหลียนจวินถามน้ำเสียงเร่งร้อน

หนานกงหล่างมองอย่างไม่ใส่ใจอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะหันไปหาเหลียนจวินที่ใช้แขนเสื้อปิดหน้า หดตัวเหมือนเต่าในกระดอง เขาตอบอย่างไม่ยี่หระ "เห็นแล้ว"

"แน่ใจว่าเห็นหมดแล้วนะ?"

"เห็นหมดแล้ว"

มือขาวสะอาดโบกดูอีกทีอย่างรวดเร็ว เหลียนจวินเหลือบตาข้างหนึ่งขึ้นมาจากแขนเสื้อ เมื่อมั่นใจว่าภาพมลายาเหล่านั้นหายไปหมดแล้ว เขาก็พริ้วลมหายใจและเงยหน้ามองหนานกงหล่าง

"ท่านเห็นสภาพเนจอนาถเช่นนั้นแล้วกระมัง วันหน้าอย่าได้ทำเรื่องเช่นนี้อีกเลย เพื่อชุนฮวา..." เดิมที่เขาอยากบอกว่าไม่คุ้มค่าเลย แต่ขึ้นเขาพูดออกไปจริง เขาคงเป็นคนแรกในโลกกลางที่ได้ตายเป็นครั้งที่สอง เหลียนจวินรีบเปลี่ยนคำพูด "นางจะต้องโกรธอย่างแน่นอน"

"ข้าไม่เคยทำร้ายตัวเอง"

"น้องชายเคยบอกไปแล้ว หากใจท่านไม่มีความคิดเช่นนี้ แล้วจะถูกโจมตีจนบาดเจ็บสาหัสตั้งหลายครั้งหลายคราได้เช่นไร ท่านคนเดียวก็สามารถต้านคนได้หลายสิบ แต่ถ้าหากไม่หลบหนีไม่หลีกเลี่ยงก็ยอมสู้สู้ไม่ได้ ท่านทำเช่นนี้เพื่อสิ่งใด ในใจท่านยอมตระหนักดี"

หนานกงหล่างมองอีกฝ่าย "เจ้าก็รู้เรื่องข้าดีทีเดียวนี่"

"เรื่องนี้ช่วยไม่ได้นี่นา" เหลียนจวินยิ้มขึ้น ใครให้เขาต้องมาเจอกับสารเลวที่ดื้อรั้นไม่ยอมแพ้เสียทีเล่า!

"ข้าเองก็ไม่ได้เจตนา..." นานางกลางพลันหัวเราะ เสียงหัวเราะ
เจือแววเยาะหยันตัวเองเล็กน้อย "ถ้อยคำนี้ออกจะเสแสร้งไปหน่อย
ข้ามาผู้อื่น ผู้อื่นมาข้า เรื่องนี้ปกติธรรมดา ยิ่ง หากขุนฮวายังอยู่ แม้จะ
เหลือเพียงลมหายใจสุดท้ายข้าก็ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป ถ้าหากขุนฮวาไม่อยู่
ข้าสู้ตายก็จริง แต่จะเก็บลมหายใจสุดท้ายเอาไว้หรือไม่ก็คงไม่สำคัญ
อีกแล้ว" เขาเปลี่ยนเรื่อง "เจ้าช่างซี้ซลาดจริงๆ"

เหลียนจวินเบะปากก่อนจะตอบอย่างเปิดเผย "แดนมนุษย์
มีตัวอย่างของคนที่ถูกควบคุมด้วยกันอยู่มากมาย ภูตน้อยในโลกกลาง
อย่างข้าจะกลัววิญญาณที่ล่องลับไปแล้วยอมไม่ใส่ใจเรื่องแปลกอะไร
ที่ใหญ่ลงมานานมากแล้ว ท่านก็กลับไปเถอะ"

"ข้ากลับไปแล้วก็มีคนตามล้างแค้นอย่างไม่ถอยใจ ถึงเวลานั้น
สองมือข้าก็เปื้อนโลหิตอยู่ดี"

เหลียนจวินตอบเสียงอ่อนโยน "นี่เป็นชะตาชีวิตของท่าน วันหน้า
หากท่านตายอย่างแท้จริงแล้ว น้องชายจะรอรับท่านอยู่ที่นี้ แล้วไป
ดำเนินกฏหมายเป็นเพื่อนท่าน จะช่วยชำระล้างบาปให้ท่านส่วนหนึ่ง
นี่นับเป็นมิตรภาพระหว่างเราสองคน..."

"มิตรภาพอะไร"

เหลียนจวินอึ้งไป ก่อนจะมองสบตาเขา "แน่นอนว่าต้องเป็นมิตรภาพ
ระหว่างพี่น้อง"

"แต่ไรมาข้าอยู่ตัวคนเดียวตามลำพัง ในโลกมนุษย์มีพี่น้องบุญธรรม
ก็จริง แต่ก็ไม่ได้สนิทสนมกันนัก มิตรภาพระหว่างพี่น้องเช่นที่เจ้าว่ามานี้
เจ้านับเป็นคนแรก"

เหลียนจวินหัวเราะออกมา "ท่านอยู่ตัวคนเดียวเสียที่ไหน ท่าน
 ยังเคยมีซุนฮวา ในตำซิงหวงเงาก็ยังมีคนที่ชอบท่านและห่วงใยท่าน
 อีกมากมาย รอให้ข้าสืบหาหลักแหล่งของนางได้แล้วจะต้องไปบอก
 พี่ใหญ่แน่ ฉะนั้นก่อนที่จะถึงวันนั้น พี่ใหญ่โปรดรักษาตัวด้วย"

"อืม" เขาหลบตาเอ่ยถาม "ซุนฮวาไปเกิดใหม่แล้วจริงๆ หรือ"

"อืม ตามหลักทั่วไปซุนฮวาจะต้องไปเกิดใหม่แล้วอย่างแน่นอน
 ท่านโปรดวางใจ ข้าจะต้องไปค้นหาดูอีกครั้งแน่ หากในโลกกลางนี้
 ไม่มีนาง ข้าจะต้องตามสืบหาให้ได้ว่านางไปเกิดใหม่อยู่ที่ใด" เหลียนจวิน
 มิได้สังเกตเห็นดวงตาที่หลบตาของหนานกงหล่างสาตประกายเคียดแค้น
 ร้ายกาจออกมา เขายิ้มบาง "ข้าจะช่วยเหลือพี่ใหญ่ให้กลับไปเอง หวังว่า
 ท่านจะเดินทางกลับสู่แดนมนุษย์โดยสวัสดิภาพ" เขายิ้มจนดวงตาดำยี่ไฉ่
 ทั่วร่างแผ่กลิ่นอายความสุภาพนุ่มนวลที่แทบจะไม่เคยพบเห็นจากคน
 ในแดนมนุษย์ออกมา

ในความสุภาพนุ่มนวลนั้นเจือความเฉยชา ปราศจากเยื่อใยที่
 มีว่าใครก็ล้วนไม่ตระหนัก

จากนั้นเขาตีกลองเล็กเบาๆ

ครั้งนี้เสียงกลองนุ่มนวลมาก ไม่ทำให้คนว่าวุ่นกระวนกระวาย
 และมีได้ให้ความรู้สึกเหมือนบีบบังคับจิตวิญญาณให้คืนสู่ร่าง

ยามหนานกงหล่างลืมตา สิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าคือห้องฟ้า
 สีนํ้าเงินกระจ่าง ก้อนเมฆสีขาวเหมือนบุปผ์ฝ้าย ตลอดจนทิวทัศน์เขียวชอุ่ม
 ที่เปี่ยมด้วยชีวิตชีวา

เขายืนตัวลุกขึ้นด้วยความเจ็บปวด แผลที่หน้าท้องทำให้เขา
เกือบตายไปแล้วจริงๆ เขารู้สึกกดจุดหลายจุดบนร่างกายและฉีกชายเสื้อ
ด้านหนึ่งอย่างลวกๆ ไม่ได้ไปพยายามมาประคบแผล แต่ใช้ผ้าชิ้นนั้น
พันแผลเหมือนมนุษย์เหล็ก

แสงอาทิตย์แผดเผาอ่อนแรง มีประกายเป็นจุดๆ เต็มระริกอยู่บน
ผืนหญ้าสีเขียว ตรงกันข้ามกับความฝันที่มีแต่ความมืดมิดเมื่อครู่
อย่างสิ้นเชิง

กลิ่นเลือดลอยตามสายลมเย็นมาปะทะจมูก เขากวาดตามอง
พวกคนที่ลอบโจมตีเขาซึ่งบัดนี้กลายเป็นศพที่หัวกับร่างแยกจากกัน
อย่างไม่ใส่ใจ ทันใดนั้นดวงตาเขาทอประกายวูบและจับนิ่งที่จุดหนึ่ง

เขากุมบาดแผล กัดฟันอดทนก้าวชนเข้าไปหลายก้าว เตะศพของ
ใครบางคนกระเด็นออกไปและย่อตัวลงช้าๆ

บนผืนหญ้ามีดอกไม้สีขาวดอกเล็กดอกหนึ่ง

ซุนฮวา...ซุนฮวา...

ฝ่ามือประคองดอกไม้สีขาวดอกเล็กนั้นอย่างทะนุถนอม ใบหน้า
ของนางเปื้อนยิ้มจางๆ กระจางใสดูจสายน้ำ รวากับปราศจากมลทิน
ทางโลก เพียงแค่มองเห็นนางก็ให้รู้สึกว่าโลกใบนี้ช่างดีเหลือเกิน สิ่ง
ที่เขาปรารถนามากที่สุดในโลกหล้าอยู่ในดวงตาคู่นี้เอง

พอนางจากไป โลกใบนี้ก็เปลี่ยนสี ดวงตาเขามีแต่สีดำ

ท้องฟ้าสีดำ ก้อนเมฆสีดำ โลกที่เป็นสีดำ

หนานกงหล่างแห่งเจ็ดอัคคี ไม่ว่าจะเป็นการฆ่าคนหรือถูกไล่ฆ่า
เขาล้วนควบคุมสถานการณ์ได้ดี ทว่าเขากลับมีอาจช่วยเหลือนาง มีอาจ

ต่อด้านฟ้าดิน มีอาจสืบเสาะหาเบาะแสของนาง

ซุนฮวา...

เขากัดฟัน ดวงตาดูตันขณะถอนดอกไม้สีขาวดอกเล็กขึ้นมา
ขยี้จนละเอียด

ชุดคลุมบัณฑิตสีฟ้าพันกับเรือนผมสีดำดูจืดจางที่ถูกลมพัดรวบขึ้น
ทิ้งตัวลงมาตามพนักเก้าอี้ เกี่ยวพันกับสายรัดเอวที่ยาวจรดพื้นอยู่
เล็กน้อย ดวงหน้าเกลี้ยงเกลาขาวเนียนดูหิมะสะท้อนความสบาย
อารมณ์และมีความสุขกับตัวเองอยู่หลายส่วน นิ้วเรียวยาวเคลื่อนไหว
ไปตามกระดาษหนังสือที่เต็มไปด้วยตัวอักษรมากมาย

เขามิได้นั่งอย่างสุขุมเรียบร้อยเหมือนปัญญาชน แต่กลับเอนพิง
พนักเก้าอี้อย่างเกียจคร้านไม่จริงจัง ยกเท้าเปล่าขึ้นวางพาดม้านั่งตัวเตี้ย
เขานั่งทำให้อ่านหนังสือทั้งวันโดยไม่ขยับตัว

ดูเหมือนดอกบัวสีขาวจากแดนมนุษย์มายังรากลึกในโลกล่าง

"เหลียนจวิน เจ้าอ่านหนังสืออีกแล้ว" ภูตน้อยชะเง้อคอมองเข้ามา

เหลียนจวินเงยหน้า ใบหน้าฉายแววสุขใจระคนโมโห เห็นชัดว่า
ยังจมจ่อมอยู่ในโลกของหนังสือ ผ่านไปครู่หนึ่งเขาจึงตระหนักว่าผู้ที่
สปรดากับตนคือภูตน้อย เขาจึงร้องเสียงหลง ร่างกายไถลลื่นลงไปบนพื้น
อย่างหมดท่า รีบหลบสายตาและถามว่า "จะ...จะ...เจ้ามีอะไร"

ภูตน้อยตนนั้นคุ่นชินกับท่าทีของเขาเสียแล้ว จึงตอบอย่างเฉยชา
"ท่านผู้ตรวจบัญชีนรกให้เข้ามาถ่ายทอดคำพูด..."

"เฮ้อ ท่านนำผู้ตรวจบัญชีนรกมีอะไรก็พูดกับข้าตรงๆสิ ไฉนจึงต้อง

ส่งคนกลางมาทุกครั้งเลย ไม่ ไม่ใช่คน แต่เป็นผีต่างหากที่มาส่งข่าว
เออละ เจ้าว่ามาเถอะ"

"ท่านผู้ตรวจบัญชีนรกบอกว่าการที่เจ้าสาบานเป็นพี่น้องกับ
หนานกงหล่างนับว่าเป็นความยุ่งยากครั้งใหญ่ เดิมสองฝ่ายไร้ซึ่งวาสนา
ต่อกัน แต่เจ้ากลับฝันผูกโยงวาสนาเข้าด้วยกัน เรื่องนี้...ถึงอย่างไรก็ไม่ได้สัก"

เหลียนจวินฟังแล้วโอบหน้าอ้า บ่นว่า

"หากข้าไม่ใช่ขุบายนี้ เขาก็จะบุกเข้าไปในประตูผี ตอนนั้นท่านนำ
ผู้ตรวจบัญชีนรกไม่ออกหน้าช่วยเหลือ แต่ตอนนี้กลับมามาบ่นว่าข้า
ทำเช่นนั้นออกจะเกินไปหน่อยหรือไม่ เป็นผู้บังคับบัญชาแต่ไม่คิดจะ
ออกหน้าแทนลูกน้อง เจ้ากลับไปถามเขาดูว่าทำเช่นนั้นถูกต้องแล้วหรือ"

ภูตน้อยทำเหมือนไม่ได้ยินแล้วถามต่อว่า "เหลียนจวินควรจัดการ
กับหนานกงหล่างเช่นไร"

พอเอ่ยถึงหนานกงหล่าง เหลียนจวินก็ถอนหายใจไม่หยุด ทว่า
ขณะถอนหายใจ นัยน์ตาดำขลับกลับเปล่งประกาย "อันที่จริงตอนแรก
ข้าคิดว่าจะถูกร่างทรมานที่เพิ่งเกิดคนหนึ่งขึ้นมา แล้วหลอกเขาว่า
นั่นคือขุนฮวากลับชาติมาเกิดใหม่ ให้เขาไปใฝ่นางสิบกว่าปี ไม่แน่ว่า
ทั้งสองคนอาจจะบ่มเพาะความรักขึ้นมาได้ นี่นับเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง"

นับๆ ดูแล้ว สิบหกปีให้หลังหนานกงหล่างก็อายุแค่สี่สิบเท่านั้น
ด้วยรูปโฉมโดดเด่นเป็นหนึ่งของเขา เชื่อว่าสามารถสวมรอยเป็นบุรุษหนุ่ม
อายุสี่สิบถึงสามสิบได้สบาย สามีสู่ขวัญกับภรรยาอ่อนเยาว์เหมาะสมกัน
ยิ่งนัก ถึงเวลานั้นหนานกงหล่างย่อมลดความหุนหันในวัยหนุ่มลงบ้างแล้ว
ทั้งสองก็ใช้ชีวิตอย่างราบรื่นไปจนถึงสิ้นอายุขัย นับเป็นเรื่องที่ดียิ่ง

"เจ้าทำเช่นนี้เท่ากับก้าวกายชะตาชีวิตของทารกผู้นั้น ฝันจับคนที่ไม่ควรอยู่ในชีวิตนางเข้าไปให้นาง ทั้งสองคนต้องไม่มีจุดจบที่ดีแน่"

เหี้ยนจวินค่อนข้างกังวล แต่พอเห็นโฉมหน้าของภูตน้อย เขาก็แสร้งทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นและเบนสายตาไปทางอื่นพลางตอบ

"เรื่องนี้เข้าใจดี ถ้าหากท่านนำผู้ตรวจบัญชีนรกยอมช่วยเหลือสักหน่อย บอกข้าว่าภรรยาคนต่อไปของหนานกงหล่างคือผู้ใด ข้ายอมทำงานได้สะดวกยิ่งขึ้น การจับคู่หญิงชายที่มีวาสนาต่อกันมาอยู่ด้วยกันก็นับเป็นการสร้างกุศลอย่างหนึ่ง!"

ภูตน้อยตอบ "ท่านผู้ตรวจบัญชีนรกบอกว่าเป็นงานแรกของเจ้าหวังว่าเจ้าจะปฏิบัติงานให้สำเร็จลุล่วงได้โดยสมบูรณ์ ไม่ทำร้ายผู้ใดและไม่ก่อกรรมทำเข็ญ..." ภูตน้อยชะงักครู่หนึ่งและเสริมอีกคำ "โลกกลางไม่สนใจเรื่องวาสนาความรักในโลกมนุษย์"

ฮี้ ผู้ใดบ้างมียากจะปฏิบัติงานให้สำเร็จลุล่วงโดยสมบูรณ์ เหี้ยนจวินบ่ปาก ใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่ดวงตาจะเปล่งประกายและแย้มยิ้มออกมา ความจริงวิธีที่ดีที่สุดก็คือรับมือกับความเปลี่ยนแปลงด้วยการไม่เปลี่ยนแปลง

ถึงอย่างไรเขาก็บอกหนานกงหล่างไปแล้วว่าจะตามหาซุนฮวาที่ไปเกิดใหม่อย่างสุดความสามารถ เช่นนั้นหนานกงหล่างยอมเผื่อรอคำตอบจากเขาอย่างใจจดใจจ่อโดยไม่คิดที่จะตายอีก

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เกรงว่าวันหน้าโอกาสที่จะได้พบหนานกงหล่างในโลกกลางคงจะน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย ปล่อยให้เรื่องนี้ค่อยๆ เลือนรางไปแล้วกัน ขอเพียงหนานกงหล่างอดทนจนผ่านพ้นไม่กี่ปีนี้ได้ ถึงเวลานั้น

ต่อให้คิดถึงขุนสวาขึ้นมาอีกแล้วจะอย่างไรได้

ถึงเวลานั้นไม่ว่าจะความเจ็บปวด ความรัก หรือความเกลียดชัง
อะไรก็เจือจางไปหมดแล้ว ยังจะตามหานางที่กลับชาติไปเกิดใหม่อีกหรือ
ไม่ว่าใครต่างก็เป็นเช่นนี้มิใช่หรือ

เวลาสามารถชะล้างได้ทุกสิ่ง แม้แต่...ขุนสวาเองก็หนีไม่พ้น
มิใช่หรือไร

อิๆ อย่างมากก็รอให้หนานกงหล่างหมดสิ้นอายุขัย เขาจะเฝ้าอยู่
หน้าประตูผี ปล่อยให้พี่ใหญ่ที่ร่วมสาบานกันคนนี้ดำสักหน่อยก็แล้วกัน

ทำเรื่องใหญ่ให้กลายเป็นเรื่องเล็ก สลายเรื่องเล็กให้หมดไป เขา
รู้สึก...สบายใจจริงๆ!

2

"เอ่อ...พี่ชาย เร็วเหลือเกิน พวกเราได้พบกันอีกแล้ว" เหลียนจวิน น้ำตาคลอขณะประสานมือขึ้นมา "ที่นี่คือบ้านของผู้ป่วย พี่ใหญ่โปรดไว้หน้าน้องชายด้วยเถิด"

หนานกงหล่างมองบ้านไม้ไผ่เรียงงายตรงหน้า

ป่าไผ่ สะพานเล็ก ลำธาร บัดนี้มีบ้านหลังน้อยเพิ่มเข้ามาอีก หากเขาไม่รู้ว่าที่แห่งนี้คือประตูยมโลก คงคิดจริงๆ ว่าที่นี่คือกระท่อมในชนบทของเหลียนจวินผู้นี้

"เชิญ" เหลียนจวินได้ยินเสียงร้องดังมาจากขอบฟ้าก็รีบเอ่ยเสียงสั้น

หนานกงหล่างยืนอยู่ตรงนั้นเนิ่นนานโดยไม่ขยับ ครั้นเห็นเหลียนจวินคิดจะดันเขาเข้าบ้าน จึงสะบัดแขนเสื้อหลบเสียงบ่นทิตน้อยผู้นี้และก้าวเข้าไปในบ้านเอง

พอเข้าไปในบ้าน เหลียนจวินปิดประตูไม้ไผ่ทันทีและอุดหูตัวเอง

ภายในบ้านไม้ไผ่เรียบง่ายอย่างยิ่ง มีเก้าอี้หนึ่งตัว โต๊ะหนึ่งตัว และเตียงหนึ่งหลัง หนังสือวางกระจัดกระจายอยู่บนพื้น บางเล่มถูกวางอยู่บนเตียงทำเป็นหมอนหนุน

หนานกงหล่างมองออกว่าเสียงฆ้องที่ตั้งไม่หยุดทำให้เหลียนจวินหวาดหวั่น จึงเอ่ยถามอย่างไม่ใส่ใจนัก

"เสียงฆ้องนี่คืออะไร"

"ประตูดูจะเปิดแล้ว" เสียงของเหลียนจวินเจือความขยาดเล็กน้อย ในเมื่อปิดอย่างไรก็เชื่อว่าได้ยินเสียงฆ้องทางหู เขาจึงตัดสินใจล้มเลิกความพยายามและคลานขึ้นไปบนเตียงแทน จากนั้นก็กระดกตัวถอยไปเรื่อย ๆ จนติดมุม

ลูกไฟสีฟ้าลูกลอยไปมาอยู่รอบตัวเขา มองไม่เห็นเป็นดีที่สุดหนึ่งไม่ทำสองไม่เล็กรว* เขาตัดสินใจดับไฟให้หมดและขดร่างให้เหมือนกึ่งตัวเล็ก หันไปทางหนานกงหล่างและพูดว่า

"พี่ใหญ่ ท่านไม่ต้องคิดหวัง ประตูดูนี้เปิดเพื่อต้อนรับวิญญาณที่ล่วงลับ หาได้เปิดเพื่อท่าน ต่อให้ท่านเข้าไปแล้วก็ต้องถูกดีดออกมาอยู่ดี"

"ข้ามิได้จะเข้าไป" หนานกงหล่างนั่งบนเก้าอี้ไผ่สีดำ สายตาคมปลาบดูเจอบีตของเขายุดอยู่บนดวงหน้าของบัณฑิตที่ไม่เอาถ่านตรงมุมเตียง "ข้ากำลังรอให้เจ้าบอกข้าว่าซุนฮวาอยู่ที่ใด"

"..." เขายกก้อนหินทุ่มเข้าตัวเองเสียแล้ว

"หาพบหรือยัง"

* หนึ่งไม่ทำสองไม่เล็กรว เป็นสำนวนจีนหมายถึงถ้าไม่ทำก็ไม่ทำเลย ถ้าได้ทำแล้วก็ต้องทำให้ถึงที่สุด

"..."

"เจ้ายังมิได้ค้นหา?"

ทั้งที่มองไม่เห็นอีกฝ่าย แต่เหลียนจวินกลับรู้สึกถึงไอเย็นเยียบที่ส่งมาจากหนานกงหล่างได้อย่างชัดเจน เขาก็ๆ อักๆ

"ข้ากำลังค้นหาอยู่... พี่ใหญ่โปรดเข้าใจด้วย น้องชายไร้ความสามารถ แต่ข้าก็พยายามค้นหาอยู่ตลอด ข้าซุนฮวานางก็ไปเกิดใหม่สามปีแล้ว ทั้งข้ายังต้องคอยหลบๆ ซ่อนๆ คิดหาหนทางตามหานาง..." พี่ชายใครจะไปรู้ว่าท่านจะลงมาเร็วถึงเพียงนี้!

หนานกงหล่างเงยไปครู่หนึ่ง ไอบีศาจหนาวเย็นบาดกระดูกที่แผ่ไปทั่วร่างลดลงเล็กน้อย เขาเอ่ยเสียงแผ่ว "เช่นนั้นก็รีบกลับมาได้แล้ว"

"พี่ใหญ่ ในเมื่อท่านมีใจตามหาซุนฮวานางที่ไปเกิดใหม่ก็ควรมองโลกในแง่ดีและมุ่งแสวงหาความก้าวหน้า พวกเพียรกระตือรือร้น พยายามมีชีวิตอยู่ต่อไป มิใช่เอะอะอะไรก็ลงมาเช่นนั้น อายุขัยของท่านยังไม่หมดสิ้น วันใดหากไม่ระวังถูกทำร้ายจนพิการสาหัส แล้วจะไปทำความรู้จักกับซุนฮวานางที่กลับมาเกิดใหม่ได้เช่นไร" เหลียนจวินตักเตือนด้วยความหวังดี ครั้งหน้าไว้อีกเจ็ดสิบแปดสิบปีค่อยเจอกันเถอะ ข้าขอรับรองท่านละ

"ข้าสบายดี มิได้บาดเจ็บและมีได้คิดจะทำร้ายตัวเอง"

เหลียนจวินทำหน้าที่ 'อย่ามาหลอกผิอย่างข้าหน่อยเลย'

"ข้านอนหลับไป พอตื่นขึ้นมาก็มาอยู่ที่นี้แล้ว" หนานกงหล่างเปิดเผยตามตรง

"ท่านบอกว่า...ตอนนี้ท่านกำลังฝัน?"

"คงอย่างนั้นกระมัง" เขามีใส่ใจแม้แต่น้อย

เป็นไปไม่ได้กระมัง เป็นไปไม่ได้! มีผู้ใดหลับแล้วมาอยู่ที่ประตู
ยมโลกบ้าง หากเป็นเช่นนี้ต่อไปเขามิต้องเผชิญหน้ากับบุรุษที่มาตามหา
ภรรยาผู้นี้ทุกวันหรือ

ฟ้าจะสังหารเขาหรือ! เหลียนจวินอยากจะร้องไห้เหลือเกิน แต่
บ้านไม้ไผ่ก็ถูกรบกว่นกะทันหัน วิญญาณที่ล่องลับนับไม่ถ้วนทะลัก
เข้ามาในบ้านไม้ไผ่ดูจะลอคคลื่นที่ส่ายไหวไปมา

เหลียนจวินยังไม่ทันได้ตื่นตกใจ วิญญาณที่ล่องลับเหล่านี้ก็ทะลุ
ผ่านร่างกายเขาไป เหมือนเดินผ่านดินแดนอันว่างเปล่า มุ่งหน้าไปยัง
ประตูผี

เขาทนไม่ไหวแล้ว จึงอาเจียนแห้งๆ ออกมา หมอบอยู่บนเตียง
อย่างสิ้นท่าขณะอาเจียนไม่หยุด

หนานกงหล่างเฝ้ามองอยู่ด้านข้างอย่างเย็นชาครู่หนึ่งโดยไม่ใส่ใจ
วิญญาณที่สัญจรผ่านไป ก่อนจะเอ่ยถามขึ้น

"เจ้าเป็นภูตน้อยในโลกล่าง แม้แต่วิญญาณคนตายก็ยังทนรับ
ไม่ไหวหรือ"

เหลียนจวินไม่มีปัญญาจะตอบคำ เขาแต่อาเจียนแห้งๆ ไม่หยุด

หนานกงหล่างขึ้นไปบนเตียง ออกแรงพยุ้อีกฝ่ายขึ้นมา

หน้าอกรู้สึกสบายขึ้นเล็กน้อย เหลียนจวินก็รีบสูดหายใจและ
เอนพิงผนังเตียงตัวอ่อนปวกเปียก ถอนหายใจอย่างอ่อนแรง "ข้าก็
ไม่อยากเป็นเช่นนี้ แต่ขออย่างนี้ต้องใช้เวลารับตัวสักกระยะ ให้เวลาข้า
อีกสองสามปี ข้าจะต้องคืนชีนแน่"

ข้าก่อน เขาพูดได้จบประโยค ทั้งยังไม่รู้สึกคลื่นไส้จึงเวียนอยากจะ

อาเจียนไม่เหมือนก่อนหน้าที่ถูกไอผีของวิญญาณกดทับจนเวียนศีรษะ
หุ้อ้อตาลายร่างกายอ่อนแรง

เขาบังเกิดความสงสัยในใจ จึงรีบจุดลูกไฟผีขึ้นมาลูกหนึ่ง

แสงสีน้ำเงินอ่อนจางส่องให้เห็นสภาพภายในห้อง เหลียนจวิน
หอบอย่างตื่นตกใจ ขยับเข้าไปหาคนข้างๆ โดยไม่รู้ตัว

วิญญาณของคนตายยังมีมากมายนับไม่ถ้วน พวกเขาล้วนอาศัย
ทางนี้ผ่านไปยังประตูผีด้วยสีหน้าว่างเปล่า แต่ทั้งหมดล้วนเดินเลี้ยว
พวกเขาไปอีกทาง ไม่เว้นแม้แต่ตนเดียว...ไม่ อย่างนี้เรียกว่าถอยห่าง
ไปไกลต่างหาก

เหลียนจวินหันไปมองบุรุษข้างกายซ้ำๆ

...คนที่วิญญาณหลบเลี้ยว แท้จริงแล้วเป็นเขากระมัง

เหลียนจวินลอบกลืนน้ำลาย แล้วเกาะอยู่ข้างกายอีกฝ่ายแน่น
อย่างไม่หลงเหลือคราบบุรุษ นิ้วขาวเรียวยาวแบบบัณฑิตยื่นออกไป
คว้าแขนของบุรุษข้างกายแน่น

หนานกงหล่างหลุบตามองเขาที่หนึ่ง แหวตามืดมน อ่านความรู้สึก
ไม่ออก

"พี่ใหญ่ เรามาคุยกันดีกว่าว่า ไฉนแค่ฝันท่านก็ลงมายังโลกกลาง
ได้แล้ว!" เหลียนจวินตะโกนเสียงดังอย่างขาดกล้ว พยายามเบี่ยงเบน
ความสนใจของตัวเองจากการกลัวผี

หนานกงหล่างหลุบตาลงครั้งหนึ่ง "ไม่รู้สิ"

"ทุกสิ่งล้วนมีต้นสายปลายเหตุ ครั้งนี้ห่างจากครั้งที่แล้วที่พี่ใหญ่
ลงมาแค่สามเดือนเท่านั้น สามเดือนมานี้ท่านต้องทำอะไรบางอย่างที่

ทำให้ท่านสามารถลงมายังโลกลงได้แน่"

หนานกงหล่างได้ยินดังนั้นก็ตริตรองพักใหญ่ ก่อนจะหยิบหยก
ประดับทรงกลมชิ้นหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ

เหลียนจวินตาเป็นประกาย เอ่ยด้วยสีหน้ายินดี "หยกประดับนี้!"

"สองวันก่อนข้าเก็บหยกชิ้นนี้ได้ ค่ะนี่จึงพกมันติดตัวเข้านอนด้วย"

เหลียนจวินอึ้งไป คนผู้นี้สามารถอาศัยหยกโบราณเดินทางไปมา
ระหว่างแดนมนุษย์กับปรโลกได้ เป็นเพราะหยกโบราณชิ้นนี้ของเขา
ร้ายกาจเกินไป หรือว่าคนผู้นี้มีความลับใดซ่อนอยู่กันแน่

เขาจึงหยกประดับเข้มึง เอ่ยถามอย่างซ่อนความตื่นเต้นไว้ไม่มิด
"ข้าขอลูบหน่อยได้หรือไม่"

หนานกงหล่างปรายตามองเขาอย่างครุ่นคิด ก่อนจะยื่นหยกไป
บนฝ่ามือเขา

เหลียนจวินลูบหยกเนื้อเยื่ออย่างทะนุถนอม แล้วเงยหน้าสบกับ
ดวงตามองสำรวจของอีกฝ่ายพลางยิ้มพูด

"หยกชิ้นนี้...พี่ใหญ่ ไฉนท่านจึงมองข้าเช่นนั้น"

"เรื่องนี้เจ้าเหมือนขุนฮวามากทีเดียว นางก็ชอบของที่ทำจากหยก
เหมือนกัน แต่เชื่อว่าชาวหวงเฉาทุกคนจะชื่นชอบหยกเช่นนี้"

"...สวรรค์ บังเอิญจริงๆ!" เขาอุทานด้วยความตกใจ "ช่างบังเอิญ
ยิ่งนัก!"

"ปีที่นางอายุเก้าขวบ ข้ามอบหยกประดับให้นางชิ้นหนึ่ง นางก็
หวงแหนจนต้องสวมใส่ไว้ทั้งวันทั้งคืน..." น้ำเสียงแผ่วเบา ความอาลัย
อวอร์ดฉายขึ้นบนใบหน้า เผยให้เห็นจุดอ่อนที่ถูกซุกซ่อนอยู่ในส่วนลึก

"..." พี่ชาย เอาเรื่องระหว่างสามภรรยาของพวกท่านมาแบ่งปัน
กับข้าไม่ค่อยดีกระมัง เหลียนจวินทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้และคืนหยก
ให้เขาเจียบๆ "ไว้พี่ใหญ่ตามหาซุนฮวาที่ไปเกิดใหม่พบแล้ว คงจะมอบ
หยกชิ้นนี้ให้นางกระมัง" เขาพูดอย่างไม่ใส่ใจนัก

"เจ้าแน่ใจหรือว่าซุนฮวาไปเกิดใหม่แล้วจริงๆ"

เหลียนจวินทอดถอนใจ "คำถามนี้ครั้งก่อนพี่ใหญ่ก็ถามไปแล้ว
ข้าเองก็ตอบไปแล้ว นางไร้บุญไร้บาป บัดนี้ก็น่าจะไปเกิดใหม่ตั้งนานแล้ว
ไม่...นางต้องไปเกิดใหม่แล้วแน่นอน"

"การไปเกิดใหม่สามวิญญาณเจ็ดจิตจะต้องเข้าสู่การเวียนว่าย
ตายเกิดด้วยใช่หรือไม่"

"พี่ใหญ่ ท่านมีความรู้เรื่องการเวียนว่ายตายเกิดด้วยหรือ"
เหลียนจวินประหลาดใจ

"ตอบข้า"

"ตามหลักแล้วใช่ ถูกต้อง"

บุรุษผู้มีคิ้วตาเข้มดูจุน้ำหนักไม่พูดอะไรอีก

พอเสียงฆ้องที่ขอบฟ้าหยุดลง ประตูฝึ้กกำลังจะปิดลง วิญญาณ
ผู้ล่วงลับที่เดินทางผ่านประตูยมโลกมุ่งหน้าไปสู่ประตูผีเริ่มลดลง เหลียนจวิน
อดถอนหายใจโล่งอกไม่ได้

วันนี้หากไม่ได้รับข่าวกะทันหันว่าหนานกงหล่างลงมาที่ประตู
ยมโลก เขาย่อมไม่มีทางมาปรากฏตัวที่นี้ในตอนที่ประตูผีเปิดกว้างแน่

เขาแอบขำเลื่อมมองบุรุษที่ดูคล้ายคนคลุ้มคลั่งข้างกาย เดือนก็
เดือนไปแล้ว หลอกก็หลอกไปแล้ว หากหนานกงหล่างลงมายังโลกล่าง

ทุกวันเพราะหยกประดับขึ้นนี้ เขาต้องรับไม่ไหวแน่

เขาไม่เข้าใจเลย ใยต้องยึดติดกับความรู้สึกถึงเพียงนี้ ในเมื่อวาสนามีวันเกิดย่อมมีวันดับ สูญสิ้นไปตามกาลเวลาเช่นนี้ไม่ดีหรือ คนก็ตายไปแล้ว คนที่ยังมีชีวิตอยู่ยังจะยึดติดอะไรอีก

ทุกครั้งเวลาฟังหนานกงหล่างระลึกความหลัง เขาก็มักรู้สึกว่ คนผู้นี้ทิ้งความรู้สึกทั้งหมดไว้ในอดีตไม่เหลือความรู้สึกใดๆ ไว้ในปัจจุบัน แม้แต่น้อย ส่วนตัวเขาเองหมูนี่เป็นเพราะได้รับอิทธิพลจากหนานกงหล่าง บางครั้งก็เริ่มย้อนนึกถึงเหตุการณ์ต่างๆ สมัยที่ยังมีชีวิตอยู่...

มีเพียงภาพเป็นฉากๆ แค่นั้นนั่น หากจะให้กล่าวถึงความรู้สึกใดๆ หัวสมองเขามีแต่ความว่างเปล่า อีกทั้งยังขุดความรู้สึกเหล่านั้นออกมา มิได้เลย

แสดงว่านี่คือความแตกต่างของคนที่ยังมีชีวิตอยู่กับคนที่ตายไปแล้วหรือ

คนที่ยังมีชีวิตอยู่นั้นลำบากกว่าด้วยซ้ำ พอเขาคิดเช่นนี้ แม้จะดู ผิดต่อครอบครัวสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่เขารู้สึกว่าชีวิตในตอนนี่ดีเหลือเกิน ดีกว่าตอนมีชีวิตอยู่เสียอีก!

เหลียนจวินลอบถอนใจ ลูบจมูกแล้วเอ่ยอย่างสะท้อใจ

"เฮ้อ หากพวกท่านมีลูก ท่านคงไม่ต้อง...สิ้นหวังเช่นนี้"

"พวกเจ้าอยู่ในโลกกลาง แต่กลับรู้ทุกอย่างเลยนี่"

"เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว" เหลียนจวินตอบหน้าตาเฉย

"เช่นนั้นเจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดพวกเราจึงไม่มีลูก"

"หา?" "ไม่มีลูกก็คือไม่มีลูก เจ้าแม่ประทานบุตรไม่ประทานบุตรให้"

ชะตาของขุนสวาไร่ซึ่งทายาท เหตุผลง่ายตายเช่นนี้เอง ยังมีเหตุผลอื่น
อีกหรือ

เหลียนจวินจับต้นขนปลายไม่ถูก เขาทำหน้างุนงง ความคิดจิตใจ
บริสุทธิ์ไร้เดียงสา

"นั่นเป็นเพราะทำไมให้นางมี" น้ำเสียงแผ่วจาง เหมือนจมน้ำเข้าไปสู่
ความทรงจำอันห่างไกลอีกครั้ง

ดับ! เหลียนจวินกลิ้งตกลงไปบนพื้น

"พี่ใหญ่..." เหลียนจวินยืนขอบเตียงไว้ด้วยความอับอาย ตั้งใจ
จุดลูกไฟที่เหลืออีกสี่ลูกให้ส่องสว่าง จะได้เห็นทุกๆ สีหน้าของคนผู้นี้ให้
ชัดเจน เขาถามด้วยน้ำเสียงขอคำชี้แนะอย่างถ่อมตัว "โลกกว้างรู้ทุกสิ่ง
ท่านอย่าหลอกข้าเลย ท่านหาใช่เจ้าแม่ประทานบุตรกลับชาติมาเกิด
จะตัดสินใจได้อย่างไรว่าจะมีบุตรหรือไม่มีบุตร"

หนานกงหล่างจ้องเขาเหม็ง

เหลียนจวินหักนิ้วนับ "ท่านกับขุนสวาไร่เป็นสามีภรรยากัน ย่อมต้อง
ร่วมหอกันอย่างแน่นอน อีกทั้งต้องไม่ใช่ครั้งสองครั้งแน่ ในเมื่อมีการ
ร่วมหอ หากเจ้าแม่ประทานบุตรพอใจแล้วย่อมต้องประทานบุตรให้
ขอถามพี่ใหญ่ว่าข้าพูดเช่นนี้ผิดหรือไม่"

หนานกงหล่างยังคงจ้องเขา

ภูตน้อยร้องเรียกอยู่นอกบ้านไผ่ "เหลียนจวิน ประตูปิดแล้ว
ท่านผู้ตรวจบัญชีนรกเชิญเจ้าไปที่สะพานไผ่เหอ"

เหลียนจวินสิ้นสะท้านไปทั้งตัวแล้วตะโกนกลับไปว่า

"ไปเดี๋ยวนี้แหละ! ไปเดี๋ยวนี้แหละ!" เขามองพี่ชายบุญธรรมที่ต้อง

มิใช่เจ้าแม่ประทานบุตรกลับชาติมาเกิดแน่ "พี่ใหญ่ ท่านต้องกลับไปแล้ว ไร่ข้ามีข้าวคราวเมื่อใดต้องแจ้งท่านแน่...แต่ตอนนี้ข้าต้องไปตรวจนับ จำนวนวิญญาณแล้ว ท่านนำผู้ตรวจบัญชีนั้นรบกบอกว่ารอไร่ข้าเป็นงาน แล้วก็จะได้กลายเป็นเจ้าหน้าที่ในโลกกลางอย่างแท้จริง นับแต่ขึ้นไปก็จะได้รับการสักการบูชาจากควนรูป ถึงเวลานั้นข้ายอมมีอำนาจอยู่เล็กน้อย อืม 'ไม่แน่อาจตามหาขุนสวาได้สะดวกยิ่งขึ้น"

ตอนนี้เขาเป็นเพียง 'เจ้าหน้าที่ชั่วคราว' หากผลงานไม่ดี ต่อให้อาศัยเส้นสายก็ยากที่จะทำมาหากินอยู่ในโลกกลางนี้ได้ ฉะนั้นเขาต้องขยันทำงาน

แต่พอคิดถึงสิ่งที่ต้องทำต่อไป เขาก็เจ็บปวดจนแม้แต่คำว่าหนังสือระชาวาก็มีโอกาสให้บรรยายความรู้สึกได้

แม้จะเป็นเช่นนี้เหลือนจวินก็ยังคลี่มึมิให้หนานกงหล่างและเอ่ยว่า "พี่ใหญ่ ให้ข้าส่งท่านกลับขึ้นไปเถอะ"

พอหนานกงหล่างตื่นขึ้นมา ท้องฟ้าก็ขาวสว่างแล้ว

เหมือนเช่นทุกวัน เขาลุกขึ้นก้าวลงจากเตียงและผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ตั้งแต่ขุนสวาจากไป ส่วนใหญ่เขามักจะนอนโดยไม่ถอดเสื้อผ้า กระบี่ยาววางอยู่ข้างกาย พอเขาถอดเสื้อคลุมตัวนอกและเห็นหยกประดับบนหน้าอก ก็อดที่จะชะงักการกระทำไม่ได้

เป็นเพราะหยกประดับชิ้นนี้ เมื่อคืนเขาเห็นของแล้วคิดถึงคนจิ้งร้อยด้ายแดงและเอามาคล้องกับตัว

เขาหลับใหลเนื้อหยกที่ค่อนข้างเย็นด้วยท่าทีที่ใกล้เคียงกับความหลงใหล

นัยน์ตาดำดูจุน้ำหมึกซุกซ่อนความเกลียดแค้นเข้ากระดูกดำที่คล้ายดั่ง
คลุ้มคลั่งเอาไว้

สามปีมาแล้ว...นางจากไปสามปีมาแล้ว ทุกอย่างยังเหมือนวัน
วาน นางแยมี่ยมอ่อนโยน ซุกกายเข้ามาในอ้อมกอดเขาด้วยใบหน้าอบอุ่น
ประหนึ่งสายลมกลางฤดูใบไม้ผลิ...ไม่ว่าหวังเขาจะต้องการนางหรือไม่
แต่เขาต้องการภรรยาที่ไม่ใช่ชาวหวงเขาของเขาผู้นี้ ต้องการเพียงนาง
ผู้เดียว

เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า ความทรงจำก็ยังยึดครองชีวิตทั้งหมด
ของเขาไว้ได้อย่างเผด็จการ

เมื่อไม่มีขุนฮวา เขาไม่อยากจะคิดเลยด้วยซ้ำว่าอนาคตของตัวเอง
อยู่ที่ใด

ขุนฮวาไปเกิดใหม่แล้วจริงๆ หรือ นางสามารถกลับชาติมาเกิดใหม่
ในตำซิงหวงเขาได้จริงๆ หรือ

เหตุการณ์ความฝันเมื่อคืนเขายังจำติดตา สามครั้งติดต่อกันแล้ว
ที่เขาฝันว่าตัวเองอยู่ในโลกกลางและพบกับบัณฑิตน้อยผู้หนึ่ง นี่เป็นเพียง
มายาความฝันหรือว่ามีเรื่องเช่นนี้จริงๆ กันแน่

เดิมที่เขาคิดว่าเป็นเพราะกลางวันคิดถึง กลางคืนจึงเก็บไปฝัน
บัณฑิตน้อยเป็นเพียงภาพที่เขาสร้างขึ้นมาเพื่อระบายความในใจ...
เขาตระหนักดีว่าโลกมนุษย์ไม่มีผู้ใดที่เขาสามารถปลดปากรากรหัวใจ
และเผยให้เห็นความอ่อนแอได้ โดยเฉพาะความรู้สึกที่มีต่อขุนฮวา...
บัณฑิตน้อยผู้นั้นแก่มากจากไหนถึงได้ทำให้เขา...เพราะว่าเขาเป็นคน
ในโลกกลางอย่างนั้นหรือ

เขาสามารถมองเห็นวัตถุในความมืดได้อย่างชัดเจน แต่ใบหน้าของบัณฑิตน้อยผู้นั้นมักจะเลื่อนรางอยู่เสมอ แยกแยะได้เพียงอายุค่อนข้างน้อย รูปร่างกลมดกเกลี้ยงเกลา พุดจาเหมือนเด็ก เช่นคำพูดที่ว่า 'เจ้าแม่ประทานบุตรประทานบุตรให้'

เขากำหยกประดับเย็นเยียบแน่น

ก่อนที่ขุนฮวาจะจากไปไม่กี่เดือน คล้ายนางจะมีนางสังหรณ์ จู๋ๆ ก็ทอดถอนใจว่าถ้าหากมีลูกก็คงจะดี

เรื่องนี้ทำให้เขาตั้งใจและประทับใจ นางนิสสัยค่อนข้างเฉยเมย ตั้งแต่แต่งงานกับเขาตอนอายุสิบห้าก็พอใจในทุกสิ่งมาตลอดจนแทบถึงขั้นไม่ใส่ใจอะไรทั้งสิ้น บางครั้งเขารู้สึกจริงๆ ว่า 'ความจริงในใจของขุนฮวาสามารถทิ้งเขาไปได้ทุกเมื่อ นางสามารถหันหลังจากไปได้ตลอดเวลา'

การที่นางเป็นฝ่ายอยากมีบุตรทำให้เขายินดีแทบบ้า ตอนนั้นเขายิ้มตอบนางว่าเจ้าแม่ประทานบุตรไม่ประทานบุตรให้ แล้วจะมีบุตรได้อย่างไร ตอนนั้น...ตอนนั้น...ขอแค่นางยังมีชีวิตอยู่ เขาก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว...

ขุนฮวาเชื้อ

หลังจากนั้นนางก็จากไป

ปล่อยให้เขาดีใจแก้ว! ตอนนั้นเขาคิดว่าในเมื่อขุนฮวาที่มีความคิดเช่นนี้ แสดงว่านางย่อมต้องมีความรู้สึกให้เขาแล้ว...

...บัณฑิตน้อยในปรภพโลกล่าง?

หากมิใช่ความฝันที่เกิดจากความคิดถึงทุกเมื่อเชื่อกันของเขา เช่นนั้น...

เขาหรีตา

รอมาสถามปีกว่า ในที่สุดก็สมหวังเสียที่

เดือนเจ็ดประตูปิด ผีนับร้อยขึ้นมาเพนพานบนโลกมนุษย์

โดย...ข้าไม่เห็นอะไร ไม่เห็นอะไรเลย เหลียนจวินก้มหน้ากางร่ม
สีดำเดินไปบนถนนหนทางอันมืดมิดเย็นเยียบ

กระดาษยันต์สีเหลืองปลิวว่อนทั่วฟ้า สิ่งทีปะทะใบหน้าคือกลิ่น
ของปรโลก แต่ละคริ้วเรือนดับไฟเข้านอนตั้งแต่ฟ้ามืด ไอหมอกสีน้ำเงิน
พุ่งขึ้นมาตรงหัวมูมถนง ลูกไฟฝึกับวิญญาณนับไม่ถ้วนพุ่งผ่านข้างกาย
เขาไป

ข้าไม่เห็นอะไรทั้งนั้น...เหลียนจวินปลอบใจตัวเอง เป็นมนุษย์ทั้งสิ้น
มีแต่มนุษย์ทั้งนั้น ไม่มีอะไรน่ากลัว แม้จะคิดเช่นนี้ เขาก็ยังก้มหน้าเดิน
อยู่ดี

บางครั้งภูตน้อยที่เตี้ยกว่าเขาก็ตั้งใจทำหน้าที่ใส่ตอนผ่านข้างกาย
เขาไป เขาตกใจรีบเช็ดหน้าขึ้นสูง แสร้งทำเป็นพินิจพิจารณาร่มดำ
อย่างตั้งใจ

"คุณชายน้อย ดื่มน้ำแกงดับร้อนสักชามไหม"

เหลียนจวินหันไปมองตามเสียง พ่อค้าผู้หนึ่งขายน้ำแกงดับร้อน
อยู่ตรงหัวมูมถนงอันเงียบเหงา น้ำแกง เขาชอบดื่มน้ำแกง แต่
น่าเสียดายที่เขาในตอนนี้กำลังตั้งปณิธานว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ในโลกกลาง
อาหารในแดนมนุษย์จะต้องให้น้อยยอมดีที่สุด

เขามีสีหน้ายิ้มแย้ม กำลังจะทักทายกับพ่อค้าผู้นี้ แต่คิดไม่ถึงว่า

พ่อค้าจะซื้อเขาตัวสั้น ยังไม่ทันได้หวิดร้องด้วยความตกใจก็เป็นลม
ล้มตึงไป

เหลียนจวินตะลึงงัน ก้มศีรษะมองตัวเอง

เขายังคงเป็นบัณฑิตที่สง่าผ่าเผยในเสื้อสีพื้นคลุมด้วยชุดคลุมสีขาว
เพียงแต่พอขึ้นมาในแดนมนุษย์ ไอหยินไม่เพียงพอจึงทำให้ร่างกาย
โปร่งแสงไปหน่อยเท่านั้น

โชคดีที่เดือนเจ็ดประตูผีเปิด พอพ่นยามจื่อ* บนท้องถนนก็แทบ
ไร้ผู้คน หาไม่สภาพเขาเช่นนี้คงทำให้คนตกใจตายได้ เช่นนั้นคงมีบาปหนัก
เขาเหลือบมองพ่อค้าที่เป็นลมหมดสติไป ก็แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ก่อนจะ
จากไป

เดินอยู่ในเมืองครึ่งค่อนคืน เขาเหลียวมองทางโน้นที่ทางนี้ที่
ชมทิวทัศน์บนท้องถนนด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ท้องถนนยามฟ้าสว่างไม่รู้จะครึกครื้นเพียงใด เขาลองนึกภาพดู
แต่สุดท้ายก็คิดไม่ออกว่าจะครึกครื้นขนาดไหน ภายหลังจึงได้แต่
ล้มเลิกความพยายาม

เขาเดินไปอีกสักพัก ในที่สุดก็มาถึงคฤหาสน์กำแพงสูงแห่งหนึ่ง

เขาลุ่มบ่าแกงภายนอก เมื่อมั่นใจว่าตัวเองผ่านไปได้จึงสูดหายใจ
ลึกเดินทะลุกำแพง

ทันใดนั้นทิวทัศน์งดงามของสวนป่าพลันปรากฏอยู่เบื้องหน้า

ดวงตาของเขาเปล่งประกายด้วยความดีอกดีใจอดไม่ได้ที่จะเดินๆ
หยุดๆ ข้ามสะพาน เดินเล่นในสวน ทุกครั้งที่มาถึงสถานที่หนึ่งเขา

* ยามจื่อ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. ถึง 01.00 น.

ล้วนตัดใจจากไปไม่ได้ สิ่งสำคัญที่สุดคือพอเข้ามาในคดีทนายคนนี้แล้ว
ไม่มีวิญญูณผ่านมาให้เห็นสักตน ช่าง...

สนใจเขายังนัก!

เขาแยมั้มึนขึ้นบานขณะเดินเล่นอย่างสบายใจ ไม่เห็นทาสและ
ข้ารับใช้แม้แต่คนเดียว ไม่มีทั้งคนและผี ช่างปลอดโปร่งโล่งใจดีจริงๆ

เขาชื่นชมความงามอย่างเชื่องช้า ค่อยๆ เดินผ่านทิวทัศน์อันงดงาม
บนโลกมนุษย์ ในใจก็หวังอยากให้เวลาหยุดลง ณ ตรงนี้

ทันใดนั้นข้างหน้ามีแสงสว่างและเสียงคน เขาเงยหน้ามอง ดูจาก
การออกแบบของคดีทนายหลังนี้ ทิศทางนั้นน่าจะเป็นเรือนพักของสตรี

สมัยที่มีชีวิตอยู่เหลียนจวินเป็นคนอยาก رؤ้ออยากเห็น เมื่อตายไปแล้ว
ก็ยังเป็นผีที่อยาก رؤ้ออยากเห็น เขาแอบย่องไปที่ห้องโถงของเรือนพักสตรี
ทางร่มดำขณะที่ดวงตาคู่งามทอประกายสอดส่องอยู่หลังบานประตู

ในโถงมีชายหนึ่งหญิงหนึ่ง

ชายหล่อเหลาหญิงงดงาม ตรงตามมาตรฐานชายหล่อหญิงงาม
ของต้าชิงหวงเฉา รูปร่างของทั้งคู่เฉิดฉินโดดเด่นเหมือนดวงอาทิตย์
ร้อนแรงตอนกลางวัน แสงรัศมีที่เห็นแล้วชวนให้ตาลาย สายตาของ
เหลียนจวินหยุดอยู่บนใบหน้าเย็นชาของหนุ่มสาวคู่นี้พักหนึ่ง ก่อนจะ
ดึงสายตาดูกลับมาและย่อตัวแอบฟังอยู่ตรงมุมผนัง

"เรื่องนี้จะรอต่อไปไม่ได้แล้ว พี่รอง มีผู้พรั่งนี้เข้าไปปรับคนกับท่าน
อีกอย่างข้าเป็นสตรี อีกฝ่ายไม่มีทางปฏิเสธข้าแน่"

"บ้านสกุลคู่ตั้งใจมาส่งสตรีเพื่อประจบเอาใจเจ็ดอัคคีโดยเฉพาะ
แล้วยังจะกล้าทูลอะไรอีก" บุรุษหนุ่มหัวเราะเบาๆ น้ำเสียงเฉื่อยเฉื่อยไม่เห็นด้วย

อยู่หลายส่วน

เปลี่ยนจวินได้ยั้งตั้งนั้นก็ลอบประหลาดใจ ร่างกายแทบจะแนบติด
ไปกับผนัง แล้วพยายามแอบฟัง

หญิงสาวลึกลับคนหนึ่งก่อนเอ่ยว่า

"ท่านพุดถูก ในเมื่ออีกฝ่ายส่งคนมาเพื่อเอาใจพวกเรา นางย่อมต้อง
ประจบพี่ห้าอยู่แล้ว ก็เหมือนขุนฮวาในอดีตที่ฉลาดพอ รู้จักประจบเอาใจ
พวกเรา แต่ว่าพี่รอง ท่านว่าพี่ห้าจะ..."

"แรกเริ่มย่อมไม่หวั่นไหว แต่นานวันเข้าจะต้องเปลี่ยนใจโดยไม่รู้ตัว
แน่"

"จิตใจของบุรุษอย่างพวกท่านซ้ำไม่เข้าใจ แต่พี่รองก็เอาใจเทียบใจ
คิดดูแล้วก็คงเป็นเช่นนี้ละ...ฮี้ เป็นเพราะขุนฮวาคนเดียว ทำให้หลายปีมานี้
พี่ห้าไม่ต่างจากศพเดินได้ หลายครั้งแล้วที่เกือบจะเหยียบย่างเข้าไปใน
ประตูผี ข้าอยากรู้เหลือเกินว่าตอนนี้นางอยู่ที่ใด จะรู้สึกผิดแม้แต่น้อยนิด
บ้างหรือไม่!"

"หลั่นหลั่น"

"อะไรหรือ"

"หากน้องหล่งตายไปเพราะอย่างนี้ เจ้าจะเสียใจหรือไม่"

หญิงสาวคิดไม่ถึงว่าเขาจะถามคำถามนี้ นางนั่งเงิบไปนาน

บุรุษหนุ่มหัวเราะเบาๆ "ซ้ำเข้าใจแล้ว"

เข้าใจอะไร? เหลียนจวินได้แต่ฟังทว่ามองไม่เห็น สัมผัสคลื่อนลม
ข้างในไม่ได้แม้แต่ชนิดเดียว เขาขบคิดพลางทำสิ่งที่หากตนเป็นคนที่มีชีวิต
ในห้องโถงมองมาแล้วจะต้องตกใจตายแน่...

เขาตั้งสมาธิและปล่อยให้ร่างกายเหนื่อคองขึ้นไปโปร่งใสทั้งหมด
จากนั้นค่อยๆ ยื่นศีรษะเข้าไปในผนังที่ละนิด ส่วนร่างกายใต้คองลงมา
ยังอยู่ข้างนอก

ในห้องโถง...

ดวงหน้าหมดจดค่อยๆ ปรากฏขึ้นบนผนังห้อง ดูเหมือนใบหน้าที่
ที่แนบติดอยู่กับผนัง ลูกตาสีดำสนิทบนใบหน้ากกลมออกไปมา ก่อนจะ
หยุดอยู่ที่บุรุษหนุ่มกับหญิงสาวในห้องโถง

บุรุษหนุ่มหันหน้ามาทางเหลียนจวิน ยามนี้เขาทำท่าคล้ายจะยิ้มแต่ก็
ไม่ยิ้ม คล้ายกำลังพูดว่า 'ความคิดของเจ้าก็เหมือนกับข้า นานกงหล่าง
จะตายหรือไม่ พวกเราล้วนไม่รู้ลึกละอะไร เพียงแต่ไม่ได้พูดออกมาเท่านั้นเอง'

เหลียนจวินแปลกใจเล็กน้อย

ไม่สนใจความเป็นความตายของนานกงหล่าง แต่ก็ไม่อยากให้
นานกงหล่างพลาดอย่างเท้าเข้าไปในประตูผี ความคิดเช่นนี้ขัดแย้งกัน
เกินไปแล้วกระมัง

บุรุษหนุ่มพูดต่อ "เจ้าก็อยู่ที่นี้เถอะ ประเดี๋ยวข้าจะออกไปข้างนอก
แล้วพรุ่งนี้จะพาคุณชีวิตเงินกลับมา"

หญิงสาวที่หันหลังให้เหลียนจวินถามอย่างประหลาดใจ "มีดีปานนี้
แล้ว วันนี้เป็นวันที่หนึ่ง... พี่รอง ท่านจะไปที่ได้หรือ"

บุรุษหนุ่มไม่ตอบ แต่จู่ๆ เขาก็ขมวดคิ้วหุบตาลง จากนั้นก็
เงยหน้าขึ้นและเดินมาที่ผนัง สุดท้ายหยุดลงตรงหน้าเหลียนจวิน

สายตาของเขาจับจ้องอยู่ตรงเหลียนจวิน เผยความฉงนออกมา
เล็กน้อย

ใบหน้าบนผนังแข็งชะงัก

บุรุษหนุ่มทำท่าครุ่นคิดและเดินไปยังหน้าประตูเหมือนไม่ตั้งใจ
ระเบียงยาวนอกประตูว่างเปล่าไร้ผู้คน

ร่างกายของเหลียนจวินที่อยู่ข้างนอกก็ไม่กล้าขยับเขยื้อนแม้แต่เล็กน้อย
หญิงสาวหันหน้ากลับมาบ้างและชักใช้ "ซ้ำก่อน พี่รอง หรือว่า
ท่านจะไป..."

บุรุษหนุ่มถอยกลับมาในห้องโถงอีกครั้ง ยังคงมองมาตรงเหลียนจวิน
และตอบอย่างใจลอย

"สองปีก่อนทำไม่สำเร็จ แต่ปีนี้ต้องสำเร็จแน่ เรื่องนี้ห้องหลังไม่รู้
แม้พิธีกรรมจะไม่ซับซ้อน ไม่แน่ว่าจะได้ผลหรือไม่ แต่ก็เป็นความตั้งใจ
ของเรา หวังแต่เพียงวิญญาณของซุนฮวาที่อยู่ในปรโลกจะรับรู้และ
สามารถปกป้องคุ้มครองน้องหลังให้เริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ในเร็ววัน"

"ไม่สูญหวา!" หญิงสาวเกรี้ยวกราด "ท่านหมายความว่าเช่นไร
ท่านเชื่อเรื่องพรรคนี้ด้วยหรือ"

"หั่นหั่น ซุนฮวาจากไปสามปีแล้ว หากปรภพโลกล่างมีอยู่จริง
เจ้าไม่ทำอะไรให้นางเลย แล้วนางจะใช้ชีวิตอยู่ในโลกล่างได้อย่างไร"
ระหว่างพูดเขาก็ยื่นมือไปที่ข้างผนัง แต่กลับคว้าได้เพียงอากาศ...
ใบหน้าของเหลียนจวินหดกลับเข้าไปในผนังกออิฐอย่างรวดเร็วจน
ถอยออกไปข้างนอก

เหลียนจวินกุมหน้าอก ตกใจแทบตาย...เจ้าอัตถ์เป็นตัวอะไรกันแน่!
มองไม่เห็นเขา แต่กลับสัมผัสถึงตัวตนของภูตน้อยอย่างเขาได้!

"ท่านทำอะไรของท่าน ผนังตรงนั้นมีอะไรหรือ"

"...ไม่มีอะไร" น้ำเสียงของบุรุษหนุ่มเจ้าแววต้งเลเล็กน้อย
หญิงสาวเชื่อและมิได้สังเกตมุมผนังตรงนั้นอีก นางเอ่ยเสียงค่อย
"เรื่องปรภพโลกล่าง...หากเป็นเรื่องจริง อีกทั้งถ้าซุนฮวาอยากจะมีชีวิตที่ดีในโลกล่างย่อมต้องมาเข้าฝันให้วืวานพวกเราเอง ไยที่รื่องต้องทำเรื่องที่ไม่จำเป็นด้วย"

บุรุษหนุ่มดึงความคิดกลับมา หันกลับมาพูดกับหญิงสาวว่า
"หลันหลัน สมัยที่มีชีวิตอยู่นางยังถูกหวงเจ้ารังแกถึงขั้นนี้ เจ้าจะรับรองได้อย่างไรว่าอยู่ในโลกล่างแล้วนางจะไม่ถูกรังแกอีก อีกทั้งสถานะของทาสบนโลกนี้ต่ำต้อยเหมือนผักหญ้า พวกเราต่างไม่มีใครรู้ว่าหากโลกล่างมีอยู่จริง วิญญาณจะคงสถานะเหมือนตอนที่ชีวิตอยู่บนโลกมนุษย์หรือไม่ หรือว่าแม้แต่เจ้าเองก็ไม่ยอมรับว่าซุนฮวาจากโลกนี้ไปแล้ว..."

บทสนทนาต่อจากนั้นเปลี่ยนจวินคิดว่าฟังไปก็ไร้ประโยชน์ ดังนั้นจึงยึดตัวขึ้น กางร่มสีดำแล้วออกไปตามหาคน และถือโอกาสเปิดเผยศิระระออกมาด้วย ประเดี๋ยวจะลือกันออกไปว่าคุณหาสน์แปดพระพวยมีผีหัวขาด เช่นนี้เขาย่อมบาปหนัก

เฮ้อ เขาจำเป็นต้องบอกว่าไม่สูญหว่าที่ได้ชื่อว่าพี่รื่องผู้นั้นช่างตาแหลมและรอบคอบ ขณะเดียวกันก็มีสติปัญญาล้ำเลิศ...คิดหาวิธีที่ยอดเยี่ยมเหนือใครออกมาได้!

หาความรักครั้งใหม่ให้หนานกงหล่าง ดีจริง ๆ ดีเหลือเกิน ถูกใจเขายิ่งนัก

เขาอยู่ในโลกล่าง มีโอกาสจะคัดสรรสตรีดี ๆ ให้แก่หนานกงหล่าง

เหมือนคนที่อยู่บนโลกมนุษย์ได้ มีคนรับเรื่องนี้ไปทำ ต้องบอกตามตรงว่า
เขารู้สึกโล่งใจจริงๆ

เห็นที่อีกไม่นานภารกิจของเขาก็คงจะลุล่วงและสามารถกลับโลก
ล่างได้แล้ว ทุกคนล้วนยินดีปรีดา เมื่อเสร็จงานแล้วก็แยกย้ายกันไป

ตอนเดินผ่านเรือนหลังเล็กที่ตั้งอยู่ในพื้นที่เปลี่ยวร้างห่างไกลภายใน
คฤหาสน์ เรือนที่เห็นชัดว่าเป็นเรือนนอนของสตรีและไม่อนุญาตให้
คนนอกเข้าก็ปรากฏขึ้น เหลียนจวินบังเกิดความสนใจ ขณะกำลังจะทะลุ
ผ่านกำแพงเข้าไปสอดส่องดู ก็คิดไม่ถึงว่าพอตะกำแพงจะถูกพลังที่ไม่รู้
ที่มาตีจนกระเด็นไป

"ไอ้ย!" เขาล้มลงบนพื้นโคลนในสภาพอเนจอนาถ รีบคว้าร่มสีดำขึ้น
มากางกั้นท้องฟ้าของด้าชิงหวงเฉาทันที

นี่ไซ้ห้ามไม่ให้คนนอกเข้าเสียที่ไหน แม้แต่ผียังเข้ามิได้ด้วยซ้ำ!

ใบหน้าหมดจดเต็มไปด้วยความขจัดใจ ในเมื่อที่นี้ไม่ต้อนรับเขา ย่อม
มีที่อื่นที่ต้อนรับ เขาเองก็มีไซ้คนหัวรั้นสักเท่าไร จึงหมุนตัวจากไป มุ่งหน้า
ตามไอพหลังหยางที่เขาติดตามมาตั้งแต่ตอนอยู่ในโลกล่างไป

เขามาถึงเรือนนอนอีกแห่งหนึ่ง

ครั้งนี้เขาผ่านเข้าไปได้โดยไร้อุปสรรค

ขณะคลี่ยิ้มและกำลังจะทะลุกำแพงเข้าไปในห้อง พอคิดถึง
ประสบการณ์ที่เจ็บปวดเมื่อครู่นี้ เขาก็หดเท้ากลับมาอย่างรอบคอบ
และหุบร่มอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็เดินอยู่ใต้ชายคามุงหน้าไปสำรวจ
ที่หน้าต่าง

เขาอาศัยแสงดาวมองผ่านหน้าต่างเข้าไปและอดอุทานเสียงค่อย

ไม่ได้

ดีที่ตื่นก่อนตื่นแล้ว แต่บนเตียงกลับเรียบสนิท ไม่มีคนนอนอยู่บนนั้น
เขาลังเลครู่หนึ่ง ก่อนจะทาบฝ่ามือบนกำแพงอิฐสีแดงชาดแล้ว
ค่อยๆ รวบรวมสมาธิ จากนั้นก็ทะลุผ่านกำแพงเข้าไปทั้งตัว

ในห้องเรียบสนิทเหมือนไม่มีคนอยู่ เหลียนจวินอดที่จะเดินไปที่
หน้าเตียงด้วยความสงสัยไม่ได้

เตียงมีขนาดกว้างพอนอนได้สองคน ผ่านวณในเดือนเจ็ดห่มแล้ว
ออกจะร้อนเกินไปหน่อย หมอนวางคู่กันสองใบ ทั้งที่หนานกงหล่าง
อาศัยอยู่ตัวคนเดียว แล้วโยต้องหาเรื่องปวดใจให้ตัวเอง ทำราวกับ
คนข้างหมอนยังอยู่ด้วยเล่า

ดวงตาคู้งามฉายความงุนงง เขาหันไปมองการตกแต่งอื่นๆ
ภายในห้อง

มีโต๊ะ มีเก้าอี้ มีตู้ มีทุกอย่าง เสื้อผ้าบุรุษพาดอยู่บนฉากบังลม...
อย่างน้อยหนานกงหล่างยังไม่บ้าถึงขั้นที่เอาชุดกระโปรงของซุนฮว
มาวางไว้ด้วยกัน

ถ้าคอปั่นเย็นเฉียบ ทั้งยังมีแสงสะท้อน ทำเอารูม่านตาของ
เหลียนจวินหดตัวกะทันหัน เขาก็มหันหน้ามอง ไปหน้าถอดสี่ทันใดขณะ
โพล่งออกมา "ฆ่าคน!" แข็งขาของเขาอ่อนยวบ พาให้จุดตายของร่างกาย
ถูกเบี่ยงออกมา คิดไม่ถึงว่าคมกระบี่จะตามติดเหมือนเงาตามตัว "ท่าน
จอมยุทธ์ไว้ชีวิตด้วย!"

"เจ้าเป็นใคร" น้ำเสียงเย็นชาของบุรุษที่ชวนให้หนาวไปถึงในกระดูก
ดังขึ้นข้างหลังเหลียนจวิน

"...พีใหญ่?" เสียงนี้เขาคุ่นหมุกมาก ดีใจจนน้ำตาแทบร่วง "ข้าคือ
เหลียนจวิน! เหลียนจวินอย่างไรเล่า! ท่านอย่าบอกนะว่าลืมข้าแล้ว
ตอนอยู่ในโลกกลางเราเคยสาบานกัน เป็นพี่น้องที่ดีต่อกัน!"

"โลกกลาง?"

"พีใหญ่ ท่านเป็นผู้สูงส่งจึงหลงลืมง่าย ไฉนจึงลืมข้าเร็วถึงเพียงนี้
แค่ไม่พบหน้ากันเพียงหนึ่งเดือนเท่านั้น!"

ในที่สุดโบมิดของกระบี่ยาวที่เจือกลิ่นคาวเลือดเข้มข้นก็ถูกย้าย
ออกไปจากคอของเหลียนจวิน บुरुษหนุ่มรูปงามปรากฏกายในความมืด
อย่างเงิบเซียบ

เหลียนจวินลอบพुरुลมหายใจ เมื่อเห็นบुरुษผู้นี้แล้วก็ตะลึงงัน ยามนี้
เรือนผมสีดำดูจนน้ำมึกของหนานกงหล่างทิ้งตัวลงมา เขาสวมเสื้อคลุม
ตัวนอกสีดำ เผยให้เห็นชุดชั้นกลางที่เปิดแฉงออกเล็กน้อย ช่วงเป็นความงาม
ที่จับต้องได้จริงๆ...

เหลียนจวินรู้อยู่แล้วว่าหนานกงหล่างรูปโฉมเข้ายวนในใจคนยิ่ง
เห็นแล้วก็ยังเจริญตาเจริญใจ เข้ายวนจนถึงแม้ว่าเขาจะแสดงความ
โหดร้ายออกมาก็ยังนำมามอง แต่เขาคิดไม่ถึงว่าขึ้นมาบนโลกมนุษย์แล้ว
จะได้เห็นเรือนร่างงดงามของอีกฝ่ายชัดเจนถึงเพียงนี้...

เรือนร่างนี้สามารถทำให้คนเพศเดียวกันหัวใจเต้นรัว อีกทั้ง
วิงเวียนตาลาย โชคดีที่ภูตน้อยในโลกกลางอย่างเขาฝึกฝนจิตใจสงบ
เหมือนน้ำนิ่งแล้ว เสน่ห์เข้ายวนของบुरुษเพศเช่นนี้จึงไม่ได้ผลกับเขา...

ไม่ได้ผลเลยจริงๆ! โชคดียิ่งนัก!

เหลียนจวินน้ำตาคลอเบ้า ร้องตะโกนด้วยความสนิทสนมอย่างยิ่ง

"พี่ใหญ่! ข้าเองๆ ข้าไงเล่า!" หากเทียบความเป็นผี เขาสู้นานกงหล่าง ผู้นี้ไม่ได้แน่นอน คนผู้นี้เคลื่อนไหวลึกลับเหมือนผียิ่งกว่าเขาเสียอีก ภูตน้อยในโลกล่างอย่างเขายังขอยอมแพ้!

นานกงหล่างจับจ้องดวงหน้าหมดจดของอีกฝ่ายอยู่นาน ก่อนจะเลื่อนสายตาไปยังชุดคลุมบัณฑิตซ้ำๆ

ที่แท้ความฝันของเขาหาได้เป็นมายาทั้งหมด รูปร่างหน้าตาของ บัณฑิตน้อยผู้นี้เขาเคยเห็นในความฝันมาก่อน เพียงแต่รูปลักษณ์ ภายนอกดูอายุน้อยยิ่งกว่า อายุประมาณยี่สิบปีเท่านั้น หน้าตาอ่อนเยาว์ หมดจด เสียแต่ที่ดูอ่อนแอเกินไปหน่อย

ขณะเดียวกันเขาเพิ่งจะสังเกตเห็นว่าบัณฑิตน้อยมีรูปร่างปรากฏ เลื่อนราง ลักษณะภายนอกไม่ค่อยเหมือนผีวิญญาณที่ถูกกล่าวถึง ในโลกมนุษย์นัก

โลกล่างมีอยู่จริง

ชั่วขณะนั้นมุมปากเขายกขึ้นอย่างน่าขบขัน ก่อนจะถูกปิดไป โดยเร็ว

"พี่ใหญ่?"

"เจ้าขึ้นมาบอกข้าเรื่องเบาะแสของขุนฮวาหรือ"

"เรื่องนี้อภัยให้น้องชายด้วยที่ไร้ความสามารถ ข้ากำลังพยายาม กำลังพยายามอยู่"

"เช่นนั้นเจ้าขึ้นมาทำอะไร" เขาถามด้วยเสียงราบเรียบ

"เอ่อ..." สีขาวดำในดวงตาของเหลียนจวินตัดกันชัดเจน ลูกตาก ลอกไปมารอบหนึ่งเหมือนกำลังหาเหตุผล "ความจริงน้องชายมีเรื่อง

ที่สงสัยอย่างยิ่งเรื่องหนึ่ง...หนึ่งเดือนเต็มๆ แล้ว อดทนต่อไปไม่ไหวแล้วจริงๆ จึงมาขอร้องพี่ใหญ่ หวังว่าพี่ใหญ่จะสามารถชี้แนะได้"

กระป๋ายวของหนานกงหล่างถูกเก็บลงในฝักและวางไว้บนเตียง เขากลับไปนั่งที่ขอบเตียง นัยน์ตาใสกระจ่างดูจบ่อน้ำในสารทฤดูจ้อง เหลียนจวินเหม็ง สีหน้าเฉยชายากจะคาดเดาความคิด

หนึ่งหนไม่ชิน สองหนยอมคุ้นเคย เหลียนจวินเคยชินกับความไม่ใส่ใจของเขานานแล้ว จึงเอ่ยถามอย่างเป็นธรรมชาติ

"ก็เรื่อง...เจ้าแม่ประธานบุตร น้องชายคิดอย่างไรก็คิดไม่ตก ท่านบอกว่าท่านไม่ให้ซุนฮวามีบุตร แต่ท่านมิใช่เจ้าแม่ประธานบุตรกลับชาติมาเกิด แล้วจะทำเรื่องเช่นนี้ได้อย่างไร"

หนานกงหล่างอึ้งไปเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าเรื่องที่บัณฑิตน้อยผู้นี้ถามจะเป็นเรื่องเล็กเช่นนี้

"พี่ใหญ่ แต่ไรมาข้ามีจิตใจใฝ่รู้ หากไม่ได้คำตอบก็จะหมกมุ่นครุ่นคิดเรื่องนั้นไปทั้งวัน มิสามารถตั้งใจตามหาซุนฮวาให้ท่านได้!"

"นี่เจ้ากำลังซู่ซ่าหรือ"

น้ำเสียงเฉยชาตึงเครียดของเขาทำเอาเหลียนจวินตกใจตัวสั่น "มิก้า" เขาเบะปาก

ดวงตาราบเรียบไร้คลื่นของหนานกงหล่างกลอกไปมา รู้สึกว่าบัณฑิตน้อยผู้นี้ช่างเหมือนเด็กเหลือเกิน อารมณ์ต่างๆ แสดงอยู่บนใบหน้าทั้งหมด คนประเภทนี้ควบคุมบงการง่ายมาก หากจะบงการฝึกลับก็ทำได้แน่นอนว่ายอมมีอาตติหน้าเย็นชาตลอดเวลาได้ เมื่อเจียบไปครู่หนึ่ง เขาก็เอ่ยถามอย่างลำบากใจ

"เจ้าเคยแต่งงานหรือไม่"

เหลียนจวินยี้ตอก "น้องชายอายุไม่น้อยแล้ว แน่นอนว่าสมัยที่มีชีวิตอยู่
ย่อมเคยแต่งงาน"

หนานกงหล่างแค้นเสียงที่หนึ่ง "เคยร่วมหอหรือไม่"

"...เอ่อ" บัณฑิตหนุ่มกระอักกระอ่วนใจเล็กน้อย

"ภรรยาของเจ้าตั้งครรภ์หรือไม่"

เหลียนจวินลู่ปลายผม สรวลไปตามตรง

"เจ้าแม่ประทานบุตรไม่มา ดังนั้นตอนข้าตาย ภรรยาจึงมิได้ตั้งครรภ์"

หนานกงหล่างได้ยินดังนั้นก็อดที่จะปรายตามองอีกฝ่ายอย่าง
เยาะหยันและแค้นเสียงตำหนิไม่ได้ "นั่นเป็นเพราะเจ้าไร้สมรรถภาพ
ภรรยาของเจ้าถึงไม่ตั้งครรภ์" พูดถึงตรงนี้ก็พิจารณารูปร่างแบบบาง
ของเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า "ต่อให้เจ้านอนกับภรรยา ภรรยาของเจ้าก็
ไม่มีทางพอใจ มิแน่ว่าปกติแล้วนางอาจจะแค่เสแสร้งตบตาเจ้าเท่านั้น"

"พูดราวกับข้าเป็นสตรีอย่างนั้นแหละ" เหลียนจวินไม่เห็นด้วย

"ด้วยรูปร่างอย่างเจ้า ถ้าหากเป็นสตรีจริง แม้แต่ข้าเองยังรู้สึกสงสาร
สามีของเจ้าเลย หากเขามีได้ไปหาความสุขข้างนอก ย่อมแสดงว่าเขา
ไร้สมรรถภาพอย่างแท้จริง" หนานกงหล่างไม่สนใจเขาอีก พอพูดจบ
ก็เอนกายนอนลงบนเตียง

ใบหน้าของเหลียนจวินเต็มไปด้วยความรู้สึกหลายหลาก จ้อง
แผ่นหลังอีกฝ่ายอยู่นาน สุดท้ายก็ไหวไหล่ละทิ้งเรื่องในอดีตอย่างง่ายดาย
พลางยิ้มเอ่ยว่า

"พี่ใหญ่ ตอนอยู่ในโลกกลางข้าขอคำสั่งคืนชีพมาได้ จึงสามารถ

อยู่บนโลกมนุษย์ในเดือนเจ็ดได้ระยะหนึ่ง ไม่ทราบว่ามีผู้ใหญ่จะรับตัวข้าไว้ได้หรือไม่"

ไม่มีเสียงตอบรับ

ไม่ตอบแสดงว่าตกลง เหลียนจวินจึงพูดต่อ "ข้าเลี้ยงดูง่ายมาก พี่ใหญ่ไม่ต้องดูแลอาหารสามมื้อให้ข้า ข้าเองก็ไม่กินอาหารของมนุษย์ ท่านไม่ต้องสนใจข้าเลย เช่นนั้นข้าก็ขอขอบคุณพี่ใหญ่ล่วงหน้าแล้ว" พูดจบก็คารวะอย่างจริงจัง ถอดรองเท้าและดึงชายเสื้อที่ยาวลากพื้นป็นขึ้นขึ้นเพียงหนานกงหล่างลืมนึกตาหันไปและมองบัณฑิตน้อยด้วยสายตาเย็นชา อีกฝ่ายคลานเข้าไปด้านในเตียงและนอนเผชิญหน้ากับเขา

เหลียนจวินยิ้มแก้ม

"ผีก็ต้องพักผ่อนด้วยหรือ"

"อ้อ ไม่จำเป็น แต่ข้าถือเป็นกรณีพิเศษ" เหลียนจวินไม่ปิดบัง แล้วบอกความจริงกับเขาทุกอย่าง "เดือนเจ็ดประตูผีเปิด ผีนับร้อยเดินทางกลับขึ้นมาบนโลกมนุษย์ แต่จะมีมนุษย์คนใดที่มองเห็นบ้าง แต่บังเอิญตอนข้าตายเกิดความผิดพลาดเล็กน้อย ดังนั้นจะเป็นผีก็ไม่ใช่ จะเป็นคนก็ไม่เชิง ตอนนี้อยู่ทำงานอยู่กับท่านนี่เป็นผู้ตรวจบัญชีชั้นรก หวังว่าวันใดที่งานเสร็จสมบูรณ์ ข้าก็จะได้กลายเป็นยมบาลที่ถูกต้องอย่างแท้จริง" พูดถึงตรงนี้สีหน้าเด็กหนุ่มก็กระตือรือร้นยิ่ง อีกทั้งยังเปี่ยมไปด้วยความหวังว่าตัวเองจะได้กลายเป็นยมทูตในโลกล่าง

หนานกงหล่างไม่สนใจเรื่องราวของอีกฝ่ายแม้แต่น้อย เขาหลับตาลงพักผ่อน

เหลียนจวินนอนอยู่ตรงหน้าเขาอย่างว่าง่าย เห็นเสื้อของหนานกงหล่าง

เบาะออกเล็กน้อย ก้มหน้ามองอีกที พบว่าตัวเองนอนโดยไม่ได้ถอดเสื้อผ้า
สองคนนอนอยู่บนเตียงเดียวกัน ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่มีความรู้สึก
พิเศษอะไร หางตาเหลือบมองไป เส้นผมสีดำของตนเกี่ยวพันอยู่กับ
ปลายผมของหนานกงหล่างโดยไม่ทันระวัง เหลียนจวินรีบดึงกลับมาทันที
และโผล่ขึ้นว่า

"พี่ใหญ่ ข้าเคยบอกท่านหรือไม่ว่าพอข้ามสะพานไน้เหอแล้ว
ความรู้สึกทั้งหลายทั้งมวลในชาติก่อนก็จะเลือนหายไปเหมือนหมอกควัน
นับแต่นั้นไปจิตใจสงบนิ่งไร้คลื่น ท่านยังจำได้หรือไม่"

หนานกงหล่างหลับตานอนต่อ

"พี่ใหญ่ สมัยที่มีชีวิตอยู่ข้าป่วยเป็นเวลานานก็จริง แต่ต่อให้
ร่างกายอ่อนแอเพียงใดก็เคยแต่งงานแล้วจริงๆ และเคยร่วมหอ หาใช่
คนไร้สมรรถภาพ ในเมื่อเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเจ้าแม่ประธานบุตร แล้ว
ความผิดพลาดเกิดขึ้นที่ใดกันแน่ ท่านบอกว่าภรรยาไม่ตั้งครรภ์เป็น
เพราะข้าไร้สมรรถภาพ แล้วซุนฮวาของท่านไม่ตั้งครรภ์ ท่านเองก็มีใช่
คนไร้สมรรถภาพหรือ" เหลียนจวินมีความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องนี้
มาก

ดวงตาคมกริบของหนานกงหล่างเปิดขึ้นทันที ก่อนจะถลึงมองอีกฝ่าย
อย่างเย็นชาดุจัน

เหลียนจวินเห็นดังนั้นก็พูดเสียงคู่อี้ "ข้าก็แค่พูดความจริงเท่านั้นเอง
ท่านก็อย่าถือโทษโกรธเคืองเลย สมัยมีชีวิตอยู่ข้านั้นเป็นคนช่างสงสัย
เมื่อตายไปแล้วก็ยังไม่คลายสงสัยนี้ได้ หากท่านไม่อธิบายให้ชัดเจน ข้าก็จะ
ติดใจเรื่องนี้อยู่ตลอด หากไม่คลี่คลายปัญหานี้ ข้าก็ไม่อาจตั้งใจสืบหา

เบาะแสการเกิดใหม่ของขุนสวาให้ท่านได้จริงๆ"

"เจ้าจะตามหาขุนสวาได้จริงๆ หรือ"

ทั้งที่เหลียนจวินรู้สึกว่าน้ำเสียงนี้ราบเรียบมาก แต่กลับเปิดเผยนิสัย
ขี้ระแวงของบุรุษผู้นี้ ตลอดจนความปรารถนาที่จะคว้าจับขอนไม้ของ
คนจมน้ำ เหลียนจวินเฝ้าปากหุบตาเอ่ยเสียงอ่อนโยน

"น้องชายจะพยายามสุดความสามารถ"

หนานกงหล่างไต่ยีนดั่งนั้น สายตาละเอื่อยครอบคลุมบุนไบหน้า
ของเด็กหนุ่ม ผ่านไปครู่หนึ่งจึงเอ่ยว่า

"ข้าอยากให้ตอนที่นางตั้งครรภ์ในใจของนางรักซ้ำอย่างแท้จริง"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)